

Napút-füzetek

2020 **145.**

Fodor Miklós

Hegyesfülű bekopog
dinka versezetek

szél

ebben a túlvilágos vágyban
titános fénylő nyárban
árnyak nappalában
vetített szeánszban

érzékeibe engedve szerelem
csüggedetlen mellre hanyatlás
bőrére öntve izzadás
álom-sugárfolyam
emlékeibe kötözve
gyermek, kit kihordott
őrzött, ölelt, elválasztott
idegeibe emésztve
halomra gyilkolás, hártametszés
dörrenés titokban, hullazuhogás
pribékneszezés, fojtott
sikoly, hörgés, kínzás, kínzatás
kéjes kultúraiszony

ebben az életvilágban
valós hitelenségben
eszményített rontásban
roncsoló eszmékben
szívébe itatva
lélekkiodás, gubancolás
sebérintés sikere, kudarc

átkozás és letaglózás mosolytalan humora
ebben a lelki alkatban
agyába ültetve a szétdaraboló
tölcsérbe szippantó örület
a hegységnyi morál húszezer lépcsőfoka
emberi mérték feletti ég-oltára
áldozati késsel, égett hússzaggal
vérhintéssel, tanrendszerrel –

ebben a túlvilágos vágyban
titános fénylő nyárban
árnyak nappalában
vetített szeánszban
itt lélegzik, lüktet és himbál
számos sármos lény
köztük egy, kit Dinkának neveznek
kik ismerik és nem ismerik

ámde elfújja őket mind egy szálíg
a sehonnai-mitikus szél
a sosem lankadó, mind egy szálíg
akármit hisznek, gondolnak, éreznek
akármint igyekeznek, építgetnek és
seregelnek
akárkit, akármiképpen sebeznek,
gyilkolnak és rontanak

Szagrális párostánc

Fogan napot a sűrű éj,
a fény ma árnyat vés belém,
leszek termékeny mag,
kit szétrohaszt a föld.

Karod, öled, oldásod: vetkezés.
Most ha éjbe símulok veled,
bágyadt nappalt tán még szülhetek.

Ne kívánj több túlvilágosságot!

Én – az éj szorongó artistája,
ki trapézt markolászva szálldos,
lendül légszomjas ég-magasba –,
ha tempót, ritmust egyszer elkapok,
bár sejtet táncom bolond kényszerét,
válsz társammá tűnő jelek záporában,
ágyad így lesz élted éj-fonákja.

Ne kívánj több túlvilágosságot!

Forrásomat ha fojtanám halálba,
nem maradna más, csupán agyam tusája,
álom helyett kényszerképek foszló vízese.

Pára-fátylam bőröd újra-újra felcsigázza.

Ne kívánj több túlvilágosságot!

Sötét víz

Két vak jel:
homlokon ólompánt,
mellben horzsolás
tudósít suhanó, zuhanó
sugárnyalábról, kit
mesebeli kút vize óriz.

Tudtad, hogy a szerelem
démonná aljasul, ha belé karmolsz?
Tudtad, hogy minden határolás
hasadékot hasít érző hártájába?
Tudtad, hogy nyilakkal
görcsbe rántja áldottait,
hogy csurom csomóvá csomózza magát is bennük?
Hogy pórusedba varrja igéit,
ha érinted, s egyé lesztek,
mint fagyos vas hebehurgia nyelvvel?
Tudtad, hogy gyilkol s gyilkolod
a legszentebbet függönyöztvén?
Hogy a mindenek aljzatán csobogó
sötét víz gyermekévé avat?

Éltet, míg távol tart.
Méhedbe csapódván
démonná ittasul,
vakarhatatlan, moshatatlan
hernyókat lézerez,
pántot horzsol.

A lélek adminisztrációja

„Megyek postára erkölcsi bizonyítványt kérő okmányt igénylő laphoz megkérvényezni azokat az iratokat, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a kérdést megítélő bizottság előtt megjelenhessek alázatosan és megesettlegesen, hogy majdan, ha kiérdemlem hősiességemmel a kívánalom benyújtásához feltételül szabott iratok és igazolások beszerzéséhez szükséges hivatali pecsétet, akkor és csak akkor jelentkezhessek amaz álláshelyre, melyről egyébiránt, megítéltetésem szerint, teljesen alkotmányellenesen távolított el az állami adminisztráció”, mormogott orra alatt a zeneszerző, kinek műveiért századok estén fognak igaz hittel rajongani, és beletúrt a fején hordott madárfészekbe fészülködés gyanánt. „Hát így volnánk”, tántorodott fel székhelyéről belerúgván az óvatlan asztal vaskos lapjába, megremegettvén pohara alján a mit sem sejtő, élveteg, éjjeli lötyty felszínét, „vajh, mi lehet az?” tűnődött és művészetének értelme öltött elméjébe. Legyintett, s kihajtogatta eldeformálódóban lévő testtömegét a hangulat-karbantartó egység bejáratán. A fényes nap szuronyai hunyorgásra kényszerítették szemizmait. „Á, á, a világot otthonossá varázsló reflexek működése”, konstatálta. Kilenc múlhatott.

Isten bögője

az ember. Túlérzékeny húr.
Létvizenyő dagasztotta medúza.
Forgó-kerengő, szállingózó
pilleszárny-özön.

Bóg, mert széppé nemesedne, jóvá érne,
őszintévé igazulna,
ha saját kódját bonthatná szabadon,
ha óvó, áldó, gyönyörködő
ölelések közt nevelkedhetne.

Sorsa, hogy éles ütések,
szagatózó reszelések,
kötelesség-vonások, marokszorongatások,
boszorkány-ügyeskedések,
süppedékeny dallam-hajtások,
célbavevések, alapüfölések
és rácsimpaszkodások közepette
féltsen, csonthéjazzon, páncélozzon
hullám-hártyát, medúzát,
forgó-kerengő pilleszárny-özönt.

Ne csodáld, ha végletesen rezonál,
ha örülettel viselős nappala, éje,
mintha döngésében egyszerre agyalna,
faggatna, érvelne, nyavalyogna
ezer másik gondja, vágya, kísértése,
stratégiája, manírja, játszamazása,
reflex úzte lélektani hadviselése.
Ne csodáld, ha merül hangtövis-orkánba,
ha önnön partját harapdálja,
ha nyirkos remény csuszamlásával bőrén
kapaszkodik örvénylésből kilógó ágvégekbe.

E sorsra vágyik tudatlan,
mikor foganván dallamot csikar
feneketlen óceán és tetejetlen erdőség
közé feszülő lélekhúrból.

Isten bögőjét vonva
torzul, sebződik, sántul, gyávul, csapong és sír,
mint elárvult ostobák hasonszőrű tanácsadója.

Mi csendet törvén felcsendül,
mégis gyönyört hasít,
mégis erőt injektál
a mindenség ölébe.

Inverz entrópia

Még zaj? Már zene?
Szorongató határmezsgye.
A zaj zenével terhes, kit magmagából kimetszeni képtelen.
Ki az, ki zenét operál lehajtott fővel, térdetlen térdelten?
Mely termő érdek, vágy, mely tapaszthatatlan, vérző seb?
Vak Úr? Izzasztó parás parázs? Ki mégis emberéletté taszigál?
Csak ha béranyaként kihordom, fejlődik, különül törzse,
ám otthonát rémületes kutatnom.
Hullámlovagként lágyítom az őspár karcolatát,
mely fiuk testszövetén jogot szakítván átfeslik.
Felszínre ömölvén tántorog erőst, s szól: „ha uralom, megölöm!”
Mint belső lidércnyomás,
mint kérget mélyből hasgató véset létezz csupán,
ha zenét akarsz! Emészthetetlen, ami nélkülözhetetlen!
Tudattalan álomfonat: jóllehet anya, apa... fojtogató kéjgyilkos is.
Felszíni édene: fenntartott remegés, ideiglenes Időtlen,
kifésült kóc, ritmikus szövet, tangó, hinton kocsis,
vékonyuló szállá sodort és nyálazott gypajútömeg.
Szent Veronika Jézus-rongya, mit mámorában a roppanó
Való, az Úr, a Hiány szívó örvénye felé rúg az árva.
Inverz entrópia. Reményfosztó végtelenre fókuszált dac.

Késhegy, szív

„Mit késhegygel szívbe írnak, ott időz halálunk végéig –
szólt a Dinka, és akik körülállták betegágyát, érezték, nem ő beszél már –,
átírhatatlan és kitörölhetetlen végzetté festi életünk döntéseit.
Hazug, ki azt állítja, kiszedi a szívből; nem szedi ki,
legfeljebb rárétegez ezt-azt, ne hallja, ne érezze, mikor hozzá szól” –
oly lassú lett a hangja, mint egykedvű szólistáé,
ki úgy játssza a háromszáz éves dallamot,
hogy közben nem akar már semmit, csak révedni.
„Mert mit késhegygel egyszer szívbe írtak, nem némul el soha;
van, ki töméntelen pénzt és időt áldoz,
van, ki hisz, mantráz ellene napi szinten,
ebből is látható, hiábavaló;
vésd szívedbe a jelenlét örök érvényét és a soha többét!” –
szólt, és feje visszahanyatlott a párna süppedvényébe.
Arcán az árokszerű hasítékok mintha megtöltődtek volna
valamiféle sötét-álomszerű, felismerhetetlen minőségű folyékonyással.
„És mit szívvel késélre?” – ocsúdott utoljára.

Minikoponyák

„Félbehagyva kosárfonás, motorbütykölés, árufeltöltés, zongoraórázás idilli tevékenységeit minden népek az várudvarra özönlenek vala szinte önkénytelen önkívületben, de fegyelmezetten – vagy hajó ez? s az fedélzetre? –, mindenki észak felé fordulva áll már, az várkapitány s az hadfiak mind némán merednek az falon – vagy falun? – túlra, ahonnan az különös emberi minikoponyákat formázó golóbisok érkeztek, vagy ötvenen, gyerekek szedegették össze versengve, ki talál többet? kié az pálma, az szép közösségi jutalom? állnak most ők is illetődötten az felnőtt emberlények már-már ünnepestyes mozdulatlanságának árnyékán, elcsittítva kérdéseik, várakozásba kötözödve... mi fog történni mostan, hogy félbemaradt az élet, megszakadt minden kisebb és nagyobb utasítás és parancs hatalma? mi lesz most e hiátusban, e történelmi időintervallumban, mely minden előzménynél és következménynél emlékezetesebb marad majd...?”

És akkoron egy kamasz leány, nem bírván türtöztetni az lelkében gyülemlő irracionális érzeteket, melyek az létezés kegyetlen abszurdításával való szembenézésből keletkeztek, és csak dúszultak és feszültek mellkasában feltartóztatathatatlantul, mint heroicus symphonia bontakozó akkordjai és szekvenciái, meztelen lábfejjével, mint bős amerikai focista, akkorát rúgott az egyik halálfejgolóbisba, hogy az jeltárgy átszárnyalt vala az bástyákon, egyenest az falak mögötti hódító, barbár sereglet várkapu előtt – szintén baljós-némán – várakozó küldöttei ölébe pottyanyván. Eme szent repüléstől számítva mindenki tudta, eldöntetett az sors: életbe lép újfént az apró és széles körű parancsok folyvást módosuló, átfogó rendszere, mely szerint mindenkinek valamely fedél alá kék menekülnie rögvést, mert perceken belül kitör az vár – vagy hajó? vagy falu? – ágyúztatása, s az tüzes lövedékek nem kímélik majdan az élő organizmusokat. Kivált az kifinomultabb és bonyolultabb szerkesztésűekre lesznek veszedelmesek.”

Az várkapitány aznapi naplójegyzeteiből:

„...mindazonáltal az tavasz rendületlenül közelg, és mindenféle embergépezeti, adminisztrációs fondorkodás dacára, ha késve is, de megérkezend idővel, mert kicsinyég nagyobb hatalom...”

...éjjel arra riadtam az dörgedelemben, hogy álmomban tizennégy éves forma leánka meztelenkedni kévánt vélem, miközben gyilkos ágyúzás zúdult az város fedélzetre, és parancsokra minden népek védett zugba húzódtak vala,

ódkodtam erőst
– bár magam előtt minék is tagadnám felborzolt érzeményem? –,
'fiatalka vagyol még s főleg hozzám,
nem illó, nem is törvényes, ejnye már, no!',
mégsem túrt ellentmondást az Élet nevében,
mely minden bizonynal örökre kihúny fertályóra múltán.”

Véltém

Vétlen
áttetsző fények, ködök
ringatják így a hajnali, dombos rétet –
mint lélek a létet;
mielőtt átfeslik rögön, kövön,
agg vándorként az éj rád köszön:
„maradj búvköröm,
s megtérek!”

Kamaszhang

Laptopot néz az ágyból,
valaki van vele,
a képernyőn két arc,
egyik vágyódó, sejlik hátrébb kékes fényben,
másik kifejezéstelen, emberszínű,
„recall me!”, hallszik szál vékony hangon,
úgy érzi, nem egyéb vetülésnél.

Amíg porrá égnek a maszkok, nem,
amíg fütyörészni kedvem kerekedik, nem,
amíg a birtokom csak kölcsönöm, nem,
amíg átcsusszanok utolsó másodpercekben, nem,
amíg hiába szorongsz, hogy visszatarts, nem,
amíg zárkában teljes a szélcsend, nem,
amíg küszöbökre hasalok és felkönyöklök, nem,
amíg felgőzöli gémbereedett testem a föld, nem,
amíg anyám álmait magamra öltöm, mint estélyi ruhát,
mint homályló, holdas rétet,
mint tangót a sekély déli parton,
mint fogantatásom lucskos hullámzását, neeeeeem!
Nem és nem és nem érnek utol az éj fúriái, a nappal pribékjei,
addig a határsávban hol erre, hol arra cselezek és táncolok el.

Elég má!

*Dallam tör követő világba,
csillagszilánkos éj tárogat,
perzsel ősi, lázadó máglya,
vérirtas oltárok mámorra,
ezüstös döbbenet szítál, ha
átremegsz hétfátyol-távolba.*

Hékás! hahó és hé!
Ne remegjé! elég vót!
A végén még ott ragadsz a függönyön
vagy végtelenbe hullámszol egy fodron!
Jóvan má! nyugoggyá!
Minek a fenenagy megorrolás?!
Jó az, persze, kell is,
kell a nagy szépség,
kell, hogy igen sírjunk.
Node most elég!
Tudod: hintapalinta, yin-jang!
Megint nem gondolsz a kicsi krumplira, mi?!
A csúnyácskára, a görbére,
aki vagy, mikor nem
„lepkeszárny-suhogás-keltette-létfinom-reszketés”.
Felébredtek a hálók s hálózatok.
Önbérelt vadászok, bértelen lepkegyűjtők.
Kel a Nap, te várva várt „jópasi”!
Őrültek, mámorra ajzottak híveid, nem látod?!
Miattad! Te teszed velük ezt.
Éhesek, szomjasak, rongyosak,
hajtók félkörben, záródik a gyűrű,
puskások sorban, bozót közt megbújva...
azt mondtad, „szabad a préda, kész a mű”.
Nem mondtad? Sugalltad!
Így értik!
Nem bírnak láztól hő természetükkel.
Evolúciósan kódoltak.
Épp te kellesz, épp aki vagy,
kis pörzsölés, oszt hammm.

*Dallam tör követő világba,
csillagszilánkos éj tárogat,
perzsel ősi, lázadó máglya,
vérirtas oltárok mámorra,
ezüstös döbbenet szítál, ha
átremegsz hétfátyol távolba.*

Oké, jóvan, semmi gáz, csak haddel má!
Krumplit ültess, ha mániád az ültetés,
kapájjad, öntözzed, gyomlájjad,
barázdát járj, göröngyöt kövess, hagyd a gyöngyöt az égben!
Böngéssz naptárt, kertész-tankönyvet,
pihenhet a szerelem, a vágy, a halál.
Ha nem akar, etesd xanaxszal,
röhögd osztlásba, harapd, morzsold szent hitét!
Emésszé, ne csak zabájj!
Kicsi vagy, krumpli: nyers, koszos és randa.
Aprólékos munka jár a célokért! bizonyám!
Türelem, érés, érlelés, kiváras.
„Lepkehálóóó?! Tölténytááár?!” Hol élnek ezek?!
Ásó, kapa, gereblye, iga, traktor, kombájn,
borona, cséphadaró, metszőolló, prés!

Éjjel repülhetsz, angyalom,
tudom, föld-karomban nem soká vonaglasz,
bánja a kuvasz, valóban,
ha benned gyönyörködöm,
játsozodom,
különcködöm.

Hő, hő-hő

„A hő vagy hőmennyiség a termodinamika egyik alapfogalma, minden olyan energiaváltozást magában foglal, ami nem fordítódik munkára termodinamikai rendszerek kölcsönhatása során.”

Emberi, túllontúl végletes,
tehát paradox dinamikai rendszer:
túl sok árnyalat? túl merész?
túl heveny érzelem? túl szerény?
túl szép keret? túl mérges nyelés?
téves teoretizálás? rémes nézőpont?
szenvedély mértékkel? mérték szenvedéllyel?
minden kő eleven hő? megzuhant ima?
akár ha tuszkolják alapba, akár ha kivésik?
akár ha szoborrá kalapálják, akár ha leköpik?
A lélek: súrlódási energia, mely nem fordítódik munkára.
Ki szeretne inkább befektetni? mely ágyba?
a szorongálás a tétlen öl szenvedélyes vágya?
a hő-mérséklet tehát az emberkísérlet
legkínosabb kihívása?

Csúszda

Gyermeki lény, lásd, ölbe kívánczol újra meg újra.
Lágy ékkel nyomuló, szőrös mellkasu vágy
hajtja a sorsa felé, félt mámoru táncba a lelked.
Állni ha ellene mersz? Tíz köröm írja beléd:
késő meghátrálni, ha ajtón már benyitottál,
gyöngyös csúszda a rés, szív szerető szakadás.

mint gyufaszál

a többi szál között
halomba skatulyázva
mint ki ünnepi
várakozásba költözött
fekve pulton, néha összerázva
remélve: foszfor-adottságát
egy bölcs majdan kihasználja

s lám, valóban
megragadva két ujjbeggyel
fej smirglihez csiszolódva
lobbanva és máglyát gyújtva
erdőnyi tűz e gerjedelem

aztán szürke szélbe fojtva
félredobva
komposzt közé hajigálva
nyirkos földön átátzatva
megrohadva, szétcincálva
soha többé nem mozdítva

soha többé?

és a mégis-mágia?

Fényszarvúval

szeretnél találkozni?
Ne szeress!
Számára a sötét nem természetes!
Számodra? Na, erre most ne felelj!
Egyszer elérkezik úgyis.
Nem vágod?
A sötét
hívja épp, vonzza e nemes lényt,
kit oly nehéz ölelni,
mert ha öleled, egyszerre mind,
ami seb,
sajogni kezd.
Mind, ami seb,
felfakad, gyógyulást esd.
Mit esd? Üvölt, szűköl!

Szarvat látsz, hegyes lándzsát.
Épp homlokod felé tart.
Keresztet ró oda,
hol mind, ami seb, forr, fakad.
Akarod? Fény fúrjon sötét gócba?
Akarod Őt, ki épp azt firtatja,
mi elől inalsz évek óta?
Mely kérdésnek kardját
mindétig félretoltad?
Légy igaz!
Nem mersz találkozni.
Nem akarsz gyógyulni fájva, ordítva.
Nem vágyod tenni, mit nem tettél soha.

Akarnád? Kérded: miért ne?
Dolgaid közt lenne fontos? Végére...
Élhetés, gyerek, hivatás?
Tartsa rangsorát!
Főnököd? Alkoholista rokon?
Elcsattan tán egy pofon!
Társadalom kivetettjei, politikai helyzet?
Szennyel nem mosol szennyet!
Kultúraválság, média-művészet?
Sportsiker, kedvenc csapatod?
Foszlik, újra szó, úgy-ahogy!

Félsz? Félek.
Torzulunk.
Felhőre vetül az égi lény.
Ernyő a haragos ég ellen.
Ne így legyen! Ne így érjen!
Belé csimpaszkodunk!
Véle egyensúlyozunk!
Lufivá fújjuk!
Fúúúúúúúúú!

Bocsáttass, merülj, Nemes Lény!
Hadd kérjük, hadd kérjem:
légy híveddel, légy kegyetlen!

Három mosolyharang-bondulás

1.

Ütlek? Mint nyelv harang peremét belülről,
s zúg, kong, bong a lég körültem. Örültem.
Berángattalak a *valakibe*?

Vagyok, mint óriás, szürke cápa,
ki fogai közé véve véten áldozatát már ha
megveszekedetten akarná, se tudná kiköpní.
Évmilliók rendezték alkatát s ösztönzik.
Fogyasztja hát, büntudatot hessentve
porcról porcra, percről percre.
„Mit lehessen ilyenkor tenni? Enni!”
„Béúszott nyelvemre, fogaim közé: lenni...”

Ringatlak mosollyal, mint harang, mint botor cápa gyomra.

Megálltam sután az idő-peremen: kései bánat
húz, von, lök, tár, térít, fordít, taszít,
fájdít, hánt, lassít, old, told, nyom és hasít.
A kietlenség közein, hallga, emitt csúszó életek nyammogása,
amott reményföltő esőcseppek ernyőre cuppogása!
Most zuhanyfülke függőnye a lét, zavartan avanszál.
Most épp nem én ázom. Száraz búrámba várlak lustán.
Ütlek szemmel valamely színnel, fényel bongó peremen:
hátha hátrafordulsz, hisz ez oly valószerűtelen.

2.

Báj hercegné éjjente
szalonnáért lopózdott
étvágyát nem fékezve.

Hercege begolyózott:
hová tűnhet hitvese?
Szált küszöbre csomózott.

Elbotlott szép asszonya,
felderült a bűneset,
mitől dagad hasfala.

Itt zárul e kis mese,
trillili és trallala.

3.

Látom ám
festményén a két sötétlő alakot,
like-olnám, de féltem Önt,
oly drága lett, mint inkának a fényözön.
Ön sem hágy már klikkeket virtuális ablakon,
annál inkább más helyen. Titkos mágnesszalagon
rejtjelező magnetico szálakkal és szólamokkal
önmélyítő, kacska barázdákat von
bordák, kulcs- és medencecsont
mögé? fölé? közé? belé? oda?

Senki se tudja a valót, hova.

Egy, aki érzi. Kit csiklánd, fertőz,
mint apokrif pogány ősima,
kit lassan-lassan védtelenre vetkőz
saját somolygó mosolya.

Ironikus Dinka

Fütyülőt lopva nyelvre ejtve,
sanda arccal tömegbe rejtekezve,
fúvom a semmítő nótát,
ádáz gyermeki kedvvel,
az ítélet Istentől orozott sámáni sípján
elszánt sívítást mímelek,
mely hitem szerint, eszmék ünnepi csillagszórója,
mit legyártatott szaladó szalagokon épp az énféléknek
összeesküdött zárt körű asztalbanda,
ár-folyamait ki saját bankjába folytatja,
s nem átall nyomakodni, hú béreseket fogadván
átok-pókhálózni szerves rendszereken.

Nem tudhatni, ki mögött ki áll,
kinek köpönyegében ki ágál,
hisz a kutakodás Huzatra lel,
a szaruhártyán savas kontaktlencse,
s mi tény vagy igaz volna,
már azt is lepelnek hiszem s kaszabolom,
egy kósza Árny az árnyékban épp ezt akarja:
ne legyen egyéb jussom,
csak mi Lepedőként elébem tolatik,
gabalyodjak a mellettem ügyelőbe,
gyűljön bamba indulatom,
kapjon lencsevégre egy kukkoló,
legyek mocskoló hír a „jók” ágyúiban.

Erő erőnek feszül, ármány ármánynak,
érdek érdekbe harap, karmol és tép,
akciózik a Fürge Gyártmány, a Lomha taktikát kohol,
„Legjobb a Zavaros!”, „Rendet akarok!”,
egyetért abban a kéjgyilkos vágy: „Bármí Áron!”,
aggódón szólni, békíteni önsebző naivság,
még a végén bokor mögül
kírontanak felbőszített farkasok,
„megállj, haver, az vagy, kinek mondalak,
s én? kivé romantizálom magam”.

Hátulról, hajamnál fogva rángatom magam,
nevető arcot festek, számárfület, bábokat, tolvajszemet,
magam faragom igénytelenre magam, rommá roncsolom,
hátsó szándékok fondor lovává ütlegeltetem,
egyre táguló, műanyag zsákjába zsákolom a hatalom
rendületlen termelődő hormonadagjait,
lapátolok, hajigálok, bőszülten csakazértisolok,

hiszem, jó vagyok, holott lelkes, önszorgalmú bolond,
mögöttem a szertől markába hány, ki hú adósait oktatja,
por vagyok, isa, koszlott, szétvezetett hangyaboly,
nem szempont, nem cél,
ideiglenesen hazájában állomásozó,
bevánszorgott, érdek-telen, vásárló tömeg,
kockája unott vezéreknél,
stratégák szent ágyútöltete.

MAMMA

ma, ma, mamma

bár bonyolult, bár kifinomult
zavarba ejtő téglákból épül

jel-téglákká tisztul
így rakja el
így ritmizálja magát a holnap
így váj időhasadékokat
így nyilazza egyetlenét
így rajzol tengerszem homokjába

merre keressen?

foszlik a tél
köré varrt takaró
reszkető kabátod szárnya combodhoz verődik
ahogy dallamíveket csiszolsz
a szikrázó jelen vékonyuló jegén

arcod tükör-sziluettnél lépdel?

fagyott rím-hullámok utalnak csak a tegnap örületére
tululna most is, mint dermedt ikrákból éledő sereg

taszítod omló partod
bár odaát sincsenek selymes szirmok
csak mi zavarba ejt
az van
mit hinni nem mersz
belátni rettegsz

ma, ma, mamma

Kongó kapualj

Nélküled kongó kapualj, egyedül,
pattogzott, hámlott festék. Ez vagyok.
Híd alatt homeless vár, ott még nem tartok.
Ezen derülök, szánalmam menekül.
Zavaros, hömpölygő vén folyam
terül utamra, titkaim nyelő sűrű ár,
fojtó kölcsön, csurgó érfolyam,
éjszakát őrlő örület vagyok.
Isten ments, meg ne váltsatok!
Én sem mentek sehonnan senkit.
Érted vagy nem érted, nem érdekel.
Nem bírok több teret bemérni.
Így akarok halódni, épp ahogy élek.
Többnapos, temérdek
borosta szurkálja arcom,
mostoha mezítelenségem.

*Isten nem lakik egyedül,
foglya az ördög,
rá figyel, miközben hegedül.
Örök dallamot cifráz a szél.
Rázza szép agyam, lármázza szét
kegyes kegyetlenül.
Mostanra annyi elég,
épp hogy ezt elmondjam, ne kérj,
várj még, tükrödön hullám himbál.
Alagsori hím báltól rezeg az üveg,
földmélyi robbanás detonál mindjárt.
Elég csupán, ha figyelsz rám kissé,
s elmegyek végül nélküled, veled
leginkább örökre – ne kísérsz.*

Féregként alig férek fel buszomra.
Kissé félek mindig.
Zsíros és bűdös a szoknya
azon az asszonyon, ki
mellém települ, vigyora
hervadt aggszűz érzéki
undorát sejteti.
Súlytól szatyorfül leszakad,
nejlon – tej ömlik aljzatra.
„Ne hazudj szivárványt
posványra! alkotnék magamnak,
ha igényelném!” – szavam túl harsány.

Főnököm megbízhatóan ma is
tesz néhány kísérletet. Hőkölve
hárítom lucskos ajánlatát,
amikor rám csúszik szájgőze.
Ha imádsz ragadozót, szeresd
gyűlölvé, én csupán megvetem.

Röhögve alázom magam, békén
hagyjanak. Olvasva efbén
barátnők, rajongók nyegle lármáját,
munka közepén pukkannak poénok.
Oktalan. Percekig hevít,
ha hihetem, van, ki tán istenít.
Mosóport, betétet,
izzadásgátló spray-t, festéket,
vitatnak, dicsérnek hasznosnak
körömsre lakkot, műanyag érdeket.
Loholok tanszerért nyafka gyerekekkel,
nézhető álmokat, kiskutyát ígértem,
legyen kit féltetni. „Törődni magával
kellene fáradt mosolyú anyádnak.
Nem lesz, ki segítsen maholnap.”

*Isten nem lakik egyedül,
foglya az ördög,
rá figyel, miközben hegedül.
Örök dallamot cifráz a szél.
Rázza szép agyam, lármázza szét
kegyes kegyetlenül.
Mostanra annyi elég,
épp hogy ezt elmondjam, ne kérdj,
várj még, tükrödön hullám himbál.
Alagsori hím báltól rezeg az üveg,
földmélyi robbanás detonál mindjárt.
Elég csupán, ha figyelsz rám kissé,
s elmegyek végül nélkülöd, veled
leginkább örökre – ne kísérlj!*

Minden percem bezár a mába,
gondokba, rothadó foszlásba
merül az élet.
Küzdések lomhává erodálnak.
Szivárványt üreges légbe
hiába festek, színüres,
omló hangokkal pingálnak
hadaró képernyő-vitézek.

nem mondom

nem mondom most. minek mondjam?
kezdve előlről jutnék-e máshova?
akarnám, ez legyen megint, mi most
van-ha-van-kodik? vonakodik?
álmodjak érdes fal közé tömöszködve?
álompuskaport halmozzak?
álomkép-ágyúval dörentsek törhetetlen üvegekre?
bőröm horzsoljam, hajam borzoljam,
borzalmas görcseim programját nyúve?
végül húsom, erem dörzsöljem érdekhez?
kinek érdekes, kinek kedves ez?

nem mondom hát. minek mondjam?
éjszakám ébren fetrengem,
agyam magánszámát kénytelen-kelletlen
tapsolom, röhögöm. túlozok.
így se omlanak örömtéglák grabancomba,
csak por. krákogok, köhögök.
hol nyelek, hol köpök.
nincs baj, csak élek még.
nem veszítem, nem hagyom magam.
fogadom, akármi híz is, szív is kútéjból,
hol holtig-időnek forrása forr,
két lélek fáját ha Isten dörzsöli.

nem mondom most. minek mondjam?
hiányzik, hogy valaki épp csak nézzen.
miként még anyám se.
valakit így nézzek. végtére.
tudjam ragadni alkalmi életem. életét.
állja tekintetem.
szúrjon. tisztuljon a genny.
csorogjon arcán, arcomon.
ne zárja szemhéját, ne zárjam. ne ásson
kerítésalapot májam szövetét szakítván.
vesém, beleim, csontjaim kerülje.
van hely bőven széles ez időben.
egyezzünk lépésről lépésre.

nem mondom hát. minek mondjam?
van türelem. ha van.
adok, míg miből. termelek újra.
fogadják szépen. nem kell,
hogy gyengém olvasszák fejemre.

pengetek gyilkosnak haladékot.
vissza ha fogok, szembefordulok
forrásaimmal. azért is átömlök
gátaikon. lesz-ami-lesz, lendülök
hullámon. máskor rafináltan szivárgok,
cselezek, kivárok. engedni hagyok.
lám, kő-naiv őszinte tanok:
pusztuló kockákra hányva.
porladó aszfaltrészekbe temetve
mű-magok.
porlando, rubato surrogás fölöttük.
ruhától szabadult tündéri csókok zápora.
csókák, hamiskás angyalok.

Űrök odúlakója

Mintha annyira meztelen csiga volna,
hogy csigaruhát sose hordna,
mégis kúszva bőrödиг araszolna,
belülről mintha a nemlét nyalna.

Sejted-e, miről gagyogok, regélek?
Véled-e, „ez bizony csalétek”?
És valóban és igazán és tényleg:
síkosan érdes, savanyún édes.

Áldásként nyaggat, holott ék.
Ha érinted, halállal érint és
többé nem lehetsz, ki lennél:
vágytól bizsergő toporzék.

Mindig sorsod méhe felé szúr,
a semmibe ír irtó kontúrt:
„legyél végre élet-festő úr,
ne az, kivé hited rajzol botorul,

légy csigaruhát vetkező meztelen csiga,
mosoly nélkül hatást vétő ima,
bizsergő, toporgó vágyak miatt
űrök odúfalára nyalt lehelet-firka!”

Ordítás, vér, tompa puffogás

Mit gondolsz, mért halványul el,
mért foszlik foszlányaira nap nap után az,
aki vagy, akiként beszélsz, írsz és játszol?
Ahol, amiben, akiknek köreiben ki- és befejeződsz?
Mért hiszed valóságnak, amit megélsz?
Hisz szüntelen szakad, mint Isten felhője!
Mért vonz az úr örvénylő tölcsére,
az idő hegységnyi mágnese agyadban,
ahová ordítás, vér, ökölcsapás, kard és dárda hív?
Mért húz a vad, állatias rohanat,
paták eszeveszett menekvő robaja?
Hisz túlélted halálod, mielőtt fogantál volna!
Ezer és ezer, millió és millió villanásban élsz,
mióta alkatrészeid az óriás életgyár összeszerelte!

Nem tűnik fel, hogy a zene, a film,
a történet, a kép, a tánc, a költemény, a dráma,
mind, mind abból az órült szükségből fakad,
amit képekbe lakatolsz, hogy félelmed legyűrd?
Ember, vérittás ragadozóvá váltál egykoron!
Nem tudtad? Ártatlan nyuszkó! No persze...
Sebekbe csókoltál, nyiroktól reszkettél páni félelmedben!
Kontrollt veszítve habzsoltál,
ne érezd a kint, a rettegést,
a telhetetlen hasítást bőrödön!
Sosem vagy egyedül, sosem vagy egy,
míg az egymás mellett békén öregedő
párokat nézed, amint kéz a kézben sétálnak a parkban.
Nem úgy vagy, mint ők, ó, nem!
Épp csak benéztél.
Ósvilágok uralják agyad,
hiába titkolod, szelídítéd művészettel, tanítással,
kemény és okos kereteket rajzoló filozófiával.
Emberhordák vágtaznak idegpályáidon
hisztérikusán bevéselt programokkal.

Átengedi magát, és ott van ma is mind, aki úgy hiszi, él.
Minő morzsoló ellentét rágcsgálja világa fogsorai között!
Éjjel koncerten tombol, betép, üvölt, pogózik, akciófilmen csámcsog,
szemérmét lebbenti, röhög, léha szerepet mímél, pörög, cseszdmegezik,
másnap felkúszik a cég 26. emeletére,
bemászik az intézet 239. rekeszébe,
eltátja 1753-as leltárszámú képernyőjét,
betölti agyának termékeit,
kiszívja, amit épp elér, és úgy hiszi, él.

Ha nem fojtogatna ősvilági szorongattatás,
oldanál hétköznapi gondokon,
de korod alvilágából magnetikus hatalommal öleli,
karmolja húsodba éhét a történelem, az emberi létágy.
Evolúciós kötés, érzelmi folyás, mint köldökzsinór, tart horgán,
hiú hiedelem, hogy sírnak, ha semmisülsz, hogy szükség van rád...
Épp ellenkező a (játék)helyzet:
míg bírod, könnyöklöd téridőd.
Mert ha nem tolongod nap nap után,
elfoglalják háta, seggek, mellek és combok.

Jött Isten hírével? Mehet a föld alá!
Mi lesz a vacsi? Három gólt vágott Ben Yedder!

nem ér

szeretni már csak törötten
mint üveg pohár, mely úgy teli
hogy szüntelen önteni kell, hisz elcsorog
önkéntelen

nem ér
szeretni már csak kötötten
mint műanyag gomb
ki lazán, de csügg a kabáton
és büntudattal tanácskozzák fölötte
„kéne erősíteni vagy végleg szakítani”
és nem választván egyiket se

nem ér
szeretni már csak oly palást mögé izgulva
mely az öreg és gyilkos élet felé fordulva
áll mágikus pajzsként, tartja egy angyal
mellé lapulva, kézen fogva, gubózva
éjjel a meztelen, holdas tisztásra táncolva
nevetve fűszálat, medvehagymát szedve
cinkosan sugdosva, tilta-titkolózva
szerelmes harmatot nyalva

nem ér
szeretni már csak hamisan intonálva
meg-megállva kedvszegetten
javítgatva száj- és kéztartáson, szélirányon
mert élni így lehet, kénytelen elrontva a jót

hisz másképp egy ásító hasadék kiszívna
s a rosszat – mint tésztaragacsot sütőformák –
ideák felé küszködni, taszigálni

nem ér
szeretni már csak édent végérvényesen
ritmikus agylöketekbe, előképekbe száműzve
rongyosan, árván, idétlen
mint életfogytiglan elől szökő sorkatona
ki hitét, e horzsoló sziklát a porba hányja
s felnéz az égi mostohára, hisz üldözött pára
ki vétkét már rég kiszolgálta
ám öklelő nyomás hatol nyitott mellkasába
úgy érzi, onnan ölelkezik
óriáskígyózó vonatként kúszik, spirálozik
genetikai-asztro-karmikus fonalára
neecem, nem kiabál, józanul zakatol
mantrázik, tékozol
elér a végére?

nem ér

nevelgetik

egyek ők, míg bírják
kettősük közé feszült istenek
nevetve, sebezve, hemperegve
lejtett láng-táncát

egyek ők, kik égő ecsettel
mennyekbe írják
sorsát a bölcsejét, sírját
véggépp elhagyó gyermeknek

egyek ők, mert imát
kormol ajkuk szeglete
míg csupasszá szerelmesedve
rebegik sorsok írját

a férfi a nő remeke
míg nevelgetik föld s ég fiát
szívük érlel sok parázis csírát –
legyezze hajnal friss szele

ölelés helyén

belül egy ágy, gyűródés, folt
belül a zúgás, a fáj, a sodor
belül, hogy nem és nem és nem lehet
kitörni az ostromzár mögül
ma is pedig szerveztem korábban nem levő
csapatot – gyermeki vonzás, csábító kép és érzetköteg –
nyakon ragadtam lehetőséget
mert nem hittem, de szembejött
és épp, amit nem hittem, annak ellenében
léptem kettőt

ha az a csoda, hogy túlélem a következő napot
akkor igaz, hogy csodában élek
tudom, hogy születésem átka az örület
hogy ez adatott élethosszú harcként
tudom már, hogy ágait szívemből ki nem irthatom
hogy csak metszhetem, hogy csak fűrészelhetem
hogy újra nő, mint újra nő atomtámadás után
a hullaszagú idő s a gyom
nem hiszem, hogy ami belül van és nem beszélhető
az bárki által lemérhető
unom már, hogy mélyaléltnan várok szót
„szikét, ollót, tampont, radírt”
belül egy ágy, a gyógyításvágy helyén
steril lepedők, paplanok, vakolat
belül a folt, mely mindörökre ott ragadt

tudják a jót sokan, kik nincsenek pozícióban
én már iszonyút élek, félresodortan
zöld gyepet, sárga labdát nézek
gyermekszemmel táplálkozom
s rendülök, ha látom, rendülhet a lélek
mikor a szó „végérvényes” lehántja magzatburkát
hisz nem lesz felnőtt soha
csak műkérget nevel szép igényből
és kizárják onnan, ahonnét jött
és kántálnak „soha többét”
és csak hónapok múltán hiszem el
hogy századszor is oly vaskarámba zártak
melyet sem körömmel átkaparni
sem lábat térdig járva megkerülni
sem szárnyatlan túlszállni
nem lehet, mert a vaskarám velem van
a vaskarám örök hű maskarám

nem mindenki bírja el
hogy virtuális lézertűvel rajzoljanak ákombákomot oda
hol terem a lélek, a szennyes szentély-oltárra
ahelyett hogy csatornákat tisztogatnának
és a kacatszórást beszüntetnék
nem mindenki viseli remetei rezignáltan
méltósággal és nemesen fojtó-nyirkos idegenségét
amit rátükröznek ösztönösen
és tudattalan minduntalan, akik át-érezik
bár menekülnek maguk is
és menekítik köreiket
az ágyat, a gyűrődést, a foltot
a zúgást, a fájts, a sodort

Törmelék korszok

Ha diribdarabokra tör az élet, mint antik korszót,
csak ülünk a porban, mélán illesztgetjük a törmelékot,
és azok térülnek elménkbe, kik nálunk is rosszabbul jártak,
kik eltorzultak a testi vagy lelki kínok satujában,
és hirtelen oly egyedül leszünk, oly meredten meredünk,
hogy váratlan saját hangunkon kezdünk beszélni,
és érezzük: akármiféle makogás ez,
Istenhez ily áron juthatunk.

Annak előtte ránk varrt szavakból szóttünk, fontunk
meglehet díszes mintájú ruhákat,
mármost muszáj, hogy saját bénácska formáinkkal fessük a poros levegőt,
mert minden illúzióvá vált, mi a törés előtt igazolt,
vigaszunk mégis, hogy esendő magunkról dönt az Isten,
esélyt így hagyunk néki,
hisz láthatóvá csupasztított, s mi hívei maradtunk.

Tizenegyes

Kirakat.
Átsuhanó fénypászma.
Felvillanó alakok.
Ömlő áradat.
Önreklám.
Mondhatatlan lomha távolodás.
Szűkülő, csendesülő csend.
Csoport-evolúciós hengerek.
Kreatív alkalmazkodás.
Tudattalan öncenzúra.
Szorongó advent.

Tűnő hevület

Művésznő, drága!
Lennék bár magánytanítványa!
Vagy billengőzet zongoráján!
Vagy egyetlen csuklyás billengő,
ki árva-remélve várja,
ujjbeggyel puhán: „érints ék!”, „érints ég!”
Kit aláhanyatlott fedél néhanap fényre tár,
ha zengő tamburájához szegődvén
Poulencet idéz sóvár, finom érzet.
Kinek sűrű-ritka rezgések titoktörése
életi foszlékony szövetű szerelmét.
Ó, én! Isten kisállatnyi vágy-tagja,
kit gond nélkül cserél a gazda,
ha koszlott már. Kinek hajdani méltósága
mégis esengőn somolyg kéjes huncutul:
„testem! légy ama hevület paránya,
mit ősidő-idéző máglya gyújt
rituál-születés-ünnepi bográcsozáshoz –
csevegve, sikongva rohangászó,
gyermeki most-tékozlások közepén!”

Mitikus

a lét színezete ma expresszív árnyalakokban játszik
tegnap nem ilyen volt, holnap nem ilyen leszen

agyamban félmeztelen félistenek rohangásznak
extravagáns céljaikra célozván fegyvereik
az éj karmás lilithkarma álomszövet szálának néz
nem tudom, megint min sértődött be túli angyalom
forró energiagombócot ültet langyos-iszapos
földágyamba egy koncentrikus mintázatú óriáspolip
ősjelképek lövöldöznek, hurráznak, látván: a megvakított nap
dühöngve dönti dalomra málló temploma oszlopait
ha csermely volnék, felhergelt óceánba torkolnék
visszafolyatna dagálya, hordalékom torkomba tömöszkölné

a lét színezete ma expresszív árnyakat hullámzik
tegnap nem ilyen volt, holnap nem ilyen leszen

Fonákoldal

A forrás kettős egység,
mint az élet csavarszájai.
Ekként három?
Bármiről ha szólsz, nyugalmad a kétely.
Az érem kétoldalúként egy.
Egyoldalúként semmi?
A forgás: tölcser,
nyitódó, szűkülő két véggel. Vagy kezdet?
Csak ha billeg, egyensúlyoz,
mint a föld forgástengelye.
Nincs ér óceán nélkül.
Nincs igazság huzat nélkül?
Nincs közvetítés érzékiség nélkül.
A nyitódás egy válasz lakatjára adott kérdés.

Közösség ma – dinka ősgnómok

A feladat adott: varázsolj bájt tekintetedre.
Három áldozat kerül terítékre egy menetben.
Szakállas színész a bíra, ki korrektnek tűnik.
Az igyekezet dicséretes: szeretnél átmenni a rostán.
Ki találta ki e szerepjátékot? mi a tétje?
– lélek mélyére markolt kérdések.
Az van sugallva, kritizálhatod a bírát.
Ha szabad, hát megteszed, gondolod,
bár valami nem stimmel azzal, ami természetes.
Kell-e mégis félned? hasít a riadalom, az ősbűn.
Hiteltelen a színész bájos mosolya.
Tarkódon jobb keze, atyailag.

Az idő szövetét áthatítja egy vágás.
Hogy kerülsz az egy négyzetméteres WC-be?
Tarkódon a tenyér már nem atyai.
Szemöldöködnél a csont sajog.
Míntha betéptél volna, bámulod a széthugyozott csészét.
Nincs erőszak, csak nem tehetsz ellene.
Agyadba szorult néma kíváncsi:
térdelj le és tedd meg! növeli, ki ismeri a bajt!
Akármint bénáskodol, innen többé nem szelelsz.
Ám a halálba nem engednek át.
Jóhiszemű vagy: szereted ellenséged.

Csak a szakadás, csak a foszlás

Amíg éget, addig torzít, ám ha pótol, épp csak pózol.
Lassan, akár a görbedő idő, csittul a fájás,
ténfereznek kényszeres kerengések.
Szaporáz számos fürge élmény, kiszögelt cél.
Puszta felszínrajz – az aknában tusakodót nem érinti.
Ha Krisztusé volnék, vezeklő lelkemhez szólanék.
Mint mikor lánykori kendőt vissza-visszahúznak kísértő karmok.
Csak a szakadás, csak a foszlás övék.

A szeretetről dinkául

Nem kellene kapaszkodnod az életbe – szólt a Dinka –, akkor nem rettegnél, hogy elveszíted.

Miként lehet elérni, hogy ne rettegj? kérdezed.

Számos hazugsággal! Hazugság nélkül nem lehet? kérdezed.

A szó mindenek kezdete, mindenek oka. Ha nem lenne szó...

El lehet-e felejteni a szavakat, a mondatokat? El lehet-e felejteni beszélni, beszélni akarni?

Az örület az, hogy tudod, nem akarsz ember lenni, de nem tudsz a tényen változtatni. Csak ha...

Valami benned nem emberi, de éppen ezáltal vagy ember. Van benned valami, az agyadban, ami túl akar lépni rajtad. Tudod, hogy ezt mindig is gépnek neveztük? Félelmetesen nem emberi, ahogyan ezer katona egyszerre lép a halott császár gyászszerartásán. Csak ember képes ennyire embertelen lenni.

Minden sejtem tiltakozik. Miért?

Látom, ahogyan a vezető arca szoborszerűvé hiúsul. Már életében önmaga szobra. Nem tudom nem szeretni, nem félni és nem féltetni. Végtelen gyenge erő ez. Dinka. A szavak rendszerre szerveződnek, az ember saját programjainak futtatója.

Ez már nem élet. Túl van rajta. Evolúciósan. Az örület az, hogy éled a már-nem-életet, miközben tudod, hogy élsz és élni akarsz, bár nem éltet már.

Az örület az, hogy lelketlenítődsz, és épp a lelked végez ki. És végignézed tehetetlen. Sőt. Társsa vagy annak, ki emberré veszít.

Az örülés, míg tudatodnál vagy, ez: még tudsz örületésedről. Aztán már nem. Akkor kezdenek látogatni együttérzőn. Innen bizonyos, hogy kitaszítottak végleg. Az együttérzésből.

Visszavonhatóak-e az indulattelt szavak, a gyermekkortól beléd karcoltak, melyek által élsz, melyek lengő vásznat szőttek a természet szakadéka fölé?

Próbáljuk ki, hogy nem beszélünk, nem írunk, nem mutogatunk... csak élünk.

Lehetetlen.

A program fut. A vég közeleg. A megbékélés hazug. A felejtés humbug. A megbocsátás értelmezhetetlen fogalom.

Visszavonni, visszatérni. Szakadékká válni, nem kifeszülni, nem átívelni – szólt a Dinka.

Sze... és agya hátrahanyatlott.

„Robotolunk...”

...szólt a Dinka, „körbe-körbe.

Elrángatjuk a veszélyeztetettet, pedig ő hordozza a megváltást.

A kötél, melyen táncát ropja, hullá-hullámszik veszettül.

Aggodalmunk pusztá játék.

A legfelső tér birtoklásáért dúl a küzdelem.

Ki a szentséget markolássza: vagy morálhős vagy szexista.

Mindenki hatalmat akar, mindenki páncélba öltözik,

mindenki harci technikákra gyúr.

Ez az a fém, ez az a pajzs, mely véd és fojt.

Robotolunk” – szólt a Dinka, és arca, mint nem létező aranykori bronzszoboré.

Aki látta, azt hihette, nem él már: halotti maszkja mögül kántál.

„Szétrohad a menny a kéreg alatt. Ugyan mit látsz ebből?

Csak azt tudod, mindenhol repedezik.

Hiába öntesz aranyöntetet hajszálerekbe, dagad, mint az ár:

a felületnövekedés új repedésekhez mér létesélyt.

Pedig mindez réges-rég megítéltetett. Férgék lárvái a barázdák víg lakói.

Az alacsonyabb rangfokozatú megint szívósabbnak iszonyul.

Vedleni érkezik az ezerévekig regnáló óriáshüllő. Nyoma nyomtalan tűnik.”

„Robotolunk, mindhiába” – szólt a Dinka, és elásta összes szerszámát és gépét, melyek tervezetei ősvilági családi örökségül hulltak reá.

Melyeket maga rajzolt és készített a virtuális térben való kószálások helyett.

„Nem leszek példa – szólt végtére –, nem leszek szó, se arc,

nem leszek felismerhető, szívódom, mint oltóanyag vérben

és sejtszövetekben.”

Senki sem tud a néma Dinkáról, kinek agya férgekbe hanyatlik.

Ki injekciós tűk élén táncolja rúdtáncát az élet hevében.

olajpompa

ki ő?

húsába horganyzott horgok horgolta igék hanyag úrnője

dinka folyamok ugrabugra ákombákoma

feslett hajfodor, olajfoltos pompa

világnyi pocsolyák színén

esetlen próbatétel

ki ő?

Dinka lebbenések

Kit belső erő köt,
leszakad egy virág szövetéről,
felrobbant pár padlószőnyeget,
s a foszlott résen át
az űr szele, angyalok szaga süvít.

Kit belső erő köt,
ha hegyméretű, izzó
parazsat vetnek a tengerek tengerébe,
az örvény spirálkarú hullámain úszva
távolodik az epicentrumtól.

Kit belső erő köt,
az élet semmi horga nem tartja,
se jó, se gonosz, se gyáva szándék,
sugaraz, mint radioaktív izotóp,
szírom tapintásának emléke a bőrön.

Kit belső erő köt,
gyenge, akár három daganatos árva,
vérzékeny, akár ezer hajléktalan állat,
érezki, mint ki istent látott,
él Benned réveteg, bohókás garbonc.

A Néma

Hiszem, hogy jó, mégis félek tőle.
Tudja, hol az ősi szentély, amit sem én, sem más nem tud.
Néha eszembe villan, letaglóz egy álmkép.
Régészeti leletté virtualizáltuk az adatokat és betápláltuk a Nagyagyba.
Mikor mindenki feledte már a szentélyt és a rítust,
az is, aki a tankönyvi részt írja, az is, aki az akadémiai elmélet gyilkos kritikusa,
váratlan megjelent a Néma.
Mintha a Neptunuszról pottyant volna közénk.
Attól tartok, ismeri a rejtékösvényt a láposon át,
a lélek erdején, pusztáján, városain, falvain, folyóin és tengerén át.
Attól tartok, annyi időbe fáj eljutnia az ősi szentélyig,
amennyi idő alatt a Neptunuszról emitt termett.
Semmi fontosat nem mond,
csak van, mert helyet tépett a mában.
Sosem agresszív. Ha karmikusan provokálok, megkér, ülünk le egy sörre.

Áthatóan a szemembe néz. Lefegyverez.
Döntennem kell: ragaszkodom álláspontomhoz vagy más útra térek.
Attól tartunk többen is, előbb-utóbb eljut az ősi szentélyig,
megfejtí a páncélszekrény kódját, felfeszíti a szentek szentje reteszét,
kiveszi a Paradigmát, rálehel és átprogramozza...
Attól tartunk egyre többen, hogy szét akar rajzolni mind egy szálig.
Észrevétlen belénk akar színeezni.
Hiszem, hogy hősiessé szándékkal, mégis felelőtlenül és átgondolatlanul cselekszik.
Algoritmusaink milliárdszor többet tudnak nálunk.
Ők építették jelenlegi rendszerünket,
ők zárták el a szentélyt előlünk saját jól felfogott érdekünkben,
ők győztek meg arról, hogy megbízhatatlanok vagyunk,
ők vették át a hatalmat, mert a többség végre belátta: így a jobb.
Am épp mikor megnyugodtunk volna, megjelent a Néma a Neptunuszról,
és titkon útra kelt az ősi szentély felé. Ki kérte erre?
Hiába küldtük rá algoritmusaink csapatait, csak megsebezni tudták vagy akarták...
Miért? Miért tehetetlenek a Némával szemben?
Meg kellene ölni, sokunk így véli, ez volna a legbiztonságosabb megoldás.
De milyen indokkal? Hisz látszatra jó, semmi különös, semmi kirívó!
Elítélni nem merjük. Összezavarná algoritmusaink finom pókhálózatát.
Az sem kizárt, hogy zavarukban ellenünk támadnának,
már ha a Némát valóban célkeresztünkbe tűznénk.
De ezt senki sem vállalja. Itt tartunk.
Nem avatkozhatunk be.
Kivárunk.
Hátha nem is igaz a gyanú, hátha nem is érdekli a szentek szentje.
Vagy szétronnyolódik természetes úton
algoritmusaink szögesdrót kerítései és határellenőrei közt.
Ha nem gondolok rá nappal, vidám vagyok, pozitív és felszabadult,
dolgaim jól alakulnak, bár nem tökéletesen.
Elalvás előtt mégis eszembe ötlik.
Riadtan csücsülök pizsamámban. Szándékom ellenére beveszem az altatót.
Álmomban körülölel, mint egy hősi kor hite.
Szerelme óriáskígyóként nap mint nap szétfojtja bennem a jelent.
Légszomjjal éledek ide vissza.
Egész nap a Némát fürkészem, de isa semmi.
Akármit akármiként tesz vagy sem: érthetem így is, úgy is.

A rezonátor rezonál

A rezonátor rezonál,
a gyermek fél:
nem bízik abban, akit azzal bíztak meg,
hogy óvja őt.
Az ártó hatalmak át- meg átjárják a barlang kőfalát.
A gyermek remeg, a kínok lelkét tépázzák,
mint hős máját a keselyűk.
„Légy jó, és nem lesz bántódásod” – szól az égi hang,
de mindent átfest a hamisság,
mert a gyermek születésétől fogva retteg,
s ez oly rezonátor,
mely a bírható jeleket bírhatatlanná rezegteti.
A beépítettség kilencvenszázalékos,
holott ötven a megengedett.
Küszöbön az összeomlás.
Nem akarom, hogy igaza legyen a cinikus bölcseknek,
nem akarom, hogy véres áldozat lelkesítse a falakat!
A gyermek szorong,
az idő mit sem sejtve görög,
a jelek, mint sortűz, sorjáznak,
a jellevők vakok és telhetetlenek.
„Inkább pusztuljak, csak bontakoznom ne kelljen!
Légy átkozott, áldásosztó,
légy terméketlen mag!”
Hihetetlen, hogy így kell lennie,
hogy nincs rés az üvegen,
hogy az átjárás: áttűnés a seholba.
A gyermek reszket,
a rezonátor rezonál.

Idősziklán tört

Hervadt arc
mért is akarjon?
Szeretet s naiv lelkesedés esengő árvája,
hálót nem szabdaló verdesés...
miért?

Ki mellé áll, gyenge az s fél.
Jog s törvény képmutató óre
lerúgja a fényből a kötélrancost.
Övé a hatalom és dicsőség.
Miénk a hervadt mennyország,
hamvadó tekintet,
kényszerzubbonyos szabadság.

Minek örüljek?
Hogy beleköpsz a cipőmbe
miután lenyúztad a ruhám
és megerőszakoltál a haverjaiddal?

Kik kiszúrják saját szemüket,
azokat átkozd, Uram,
ne a végtelen légtornászait!
Süket vagy? vágyak tetőfedője!
Béna? teremtmők fegyőre!
Hervadt arc a tiéd,
szétfolyó és bamba.

Miért is hittelek?
Miért szaggattalak?
Halott vagy.
Csak az én efemer, ámde ragadós
lelkesedésem él
s éltet.

Így hát örökké.

dinka magány

őszintévé pusztulni?
kinek kell egy dinka, ha maga nem az?
annak, ki mérlegképesse látja ellentétét!
ha egyikük élni tudó, másikuk mennyei ügyekben részleges
ha párban egyek, épp eleget neszeznek
ki önnön másolatát kergeti, azonos töltések taszítása veszti

dinka? személyközi szerveződés, hisz rengő sejt kocsonya
világ előtti testesülés, földelés utáni infóköteg
így őrzi a mindenkor mindenüttet
s ki vigyázza a dinkát?
ki érzi, óvni kell itt bármit is?
„óvja magát! oldozódjon keresztjéről a hülye!”

ki végletes emerre, annak társa amarra
holdfény keretezte tükörképbe olvad a göndör hajú? ó nem!
de képe révén látja hajnali eszmélését egyetlenéhez
ki komplementer naplementje
itt a vágy hélixé, plazmatikus csillagtócsában folyondár
mélyülő, fonák kamrák rezgő sejhártyája

sebes fordulók forгатagában, kinek táncosa dinka
magát magán kívül senki ne hívja!
ama koreográfiát írja kettősük, mely testükre hárul
tükörszilánkok közt egyikük-másikuk olykor gyémántfény
tehetségük bábosukkal diskurál
álmukban agymérgesek

gyengességük szembeötlő, miként hű birtokuk
mitikus maszkokat lesve erejük torzító és engesztelhetetlen
időnként legombolják hamisított embertársaik
hess-hess-hess

Tárnák és vájatok

A világ karimáján fekvő város peremén,
a néhány évszázada kihalt dinkák ősi, démonikus földjén
találsz egy kutat.
Mély, mint a születés éjszakája.
Megtalálod, elveszítéd, felméred és betemeted.
Valaki mindig keresi nyomát a helynek,
hol az idők kezdetén megnyílt a föld
a dinka hagyomány legősibb rétegei szerint.
A kút fenéketlen, akár egy téridő-intervallum.
Legendák fújnak hírt a hírre szomjazó fülébe.
Leereszknédnél? Hajt a kíváncsiság, mint akárkit?
E kútból lehetetlen minden további nélkül kimászni.
Ki e nyílásba aláereszkedik, nem lesz felszíne többé.
A kút kávjánál bámészkodnak az állítólagos „ismerők és szeretők”,
kik a kútba süllyedőt ismerik és szeretik, állítólag.
E két ősfogalom jelentése máig tisztázatlan.
Vannak biztosítókötelek – e tény látszatra nyugtató.
A kútba történő alászállás ünnepi és drámai pillanatai után
a kútba ereszkedő lélek iránti érdeklődés exponenciálisan csökken.
Látnivaló semmi, a kötél ilyen-olyan rángatózásai, hullámzásai,
melyek a földmély kódolt üzeneteit közvetítik,
hamar oly rejtélyesekké, oly botorokká válnak,
hogy a fentiek erőst elunják a várakozást, és dolguk után lesnek.
A kút, mint mondtam, fenékhíányos,
tárnák és vájatok hálózattá keresztül-kasul az alanti derengést.
Lassan szétmorzsol a feledés,
lassan eltömődik a rés,
lassan legendává ittasul az alászállás ünnepe.
Már csupán méla kutatók töprengnek azon, hogy s mint volt
vagy lehetett volna.
A múlt foszló vászon.
Az ember a tárnákban bolyong.
Úgy hiszi, fentről vigyázzák lépteit, sztetoszkópozzák üzeneteit.
Úgy hiszi, alant a világ méhében jár,
az ige fonatait tanulmányozza, bogozza, fényképezi, értelmezi,
úgy hiszi, a fenti világ ha nem is látványosan,
de folytonosan profitál szenvedélyes hobbijából,
úgy hiszi, ha feltárja a mély titkait,
a felszín rendeződni fog.
Hit boltozza örületét.

fénykörte

válj mentessé
taníts mentesítő technikákat
fordítsd el a fejed
kérd a barátod, hogy szakítson ki
szorgalmazz józan megoldást
keresd és lásd meg a csodát
hogyan létezel, érzed, ami van
most és soha többé
ahol a szemed, ott a lelked
itt a kendő
töröld le a szavak könnyező rovásait
örökre
halkítsd le a rádiót
de vigyázz, ne hagyj ujjlenyomatot
légy felismerhetetlen
ölelj úgy, hogy csak ölelni akarj és semmi mást
mint sál csepergő őszben
szent időt és teret kanyaríts
légy a szűnhetetlen nyílsortűz fókusz
miként Sebestyén
majd tűnj fekete lyukká
hegyek temetőjévé
válj mentessé
tanulható mentesítő technikává
ha sikerül
tagadd le a bíróságon

ám ha csak egyszer is fénykörtét nyomnak arcodba
a világ érvényét veszíti

Terror-vírus

A lélek terroristája, ki félelmekre játszik,
mint hangszertest-rezonátor, mint elektromos erősítő és torzító,
ki élvét abban leli, ha a gyöngy-idegzetűeket
a valóságból virtuális horrorfilmjébe csábítja,
melynek zeneszerzője, forgatókönyvírója, rendezője,
háttér-bőrfotelből, képernyőfedezékből élvezője egyaránt őkelme;

miközben áldozatai úgy hiszik,
érzéseiket a valósággal való találkozás szüli,
kelesztett, jogos indulataikat
előregyártott fátyolra festett „a Gonosz” című képre hányják,
s a fátylat görcsbe rándult ujjakkal
egy bonyolult ámde természetes esendőre feszítik,
kiben ilyen-olyan jézusi szándékok, ötletek kavarnak,
s fő bűne, hogy jogszerű birtokosa valamely ihletettségnak,
hogy természetében hordja karizmáját, fejleszti technikáit,
hogy ott lehessen, azon a rangon és poszton,
hol hatását ebben az éppígy adott világban,
lehetőségek rácsozatai közt lavírozván kifejthesse
minden körül- és résztvevő hasznára és javára...

arcfosztott, frusztrált, hatalomszomjas
lélek-terrorista nyilazza a közt szüntelen,
az éj pokrócából varrt burkába burkolózáván
ontja félelemkeltő mémjeit és vírusait,
hogy fosztogassa a gyöngülésre hajlamos lelkeket,
s ha már elgyámolította őket, betegítse bénákká,
tegye a rongyolódást létük eltakaríthatatlan szőnyegévé,
táv-hipnózisban uralkodhasson érzéseiken,
terjesszék a kórt vélt-önként és hívón,
félelmük hiábavaló orvoslásaként,
szolgáivá, megszállottaivá, függőivé válván
egy háttérből kivetett horgonynak.

élő halott

mióta áthaltam, koporsóba szögelték a testem
nem érzek kifelé, sugárzásból élek
mióta széhaltam, hurok szorul torkomra
s e csavaros kanyar átspiráloz a másvilágra

mióta sejtem a „hozzád férés” értelmét, kérdezem:
féregként elfér-e ott a lélek, hová beférkőzött?
növényi indákban, szárazban, erekben és
furatokban furcsa furulyaszó furakszik a fényre

minek? mi végre? révült válaszok foszlanak

mióta felháltam, elhantoltak nyelvét porlasztom
ha beszélek hozzád, kérlek, tartsd eszedben ezt
másképp szeretlek: nyirkosabban, ősziesebben
miközben ősi rituálékat ölelek magunkhoz

mióta kiháltam, fészek rakódik szívemen
puha párnák pelyheznek álomágyamon
nem keresel, bár tehetetlen belém gondol agyad
véled, sőt, reméled: keresztülháltam

holott mint idegenföldi kápolnavirág
közeledésem töretlen a túlvilágosságban

Csobbán a hologram

Zengő hullámvész visszhangja a szívben.
Napra tett napok, szétázott könyvlapok pergetése.
Süllyedés elárvult virágaim ágyásába.
Vizenyősödő látás. Ez van.

Elromlott az adagolóm?
Túljárattam a motort?
Generálozni kellett volna hónapokkal ezelőtt?
Órizni a lágy siklást titkolással, színészkedéssel?

Barlangi csónakos riadalma lüktet idegeimben.
Lesz oly szakasz, hol merülni kell.
Nem mértem ki a hosszt, mert mérhetetlen.
Fékezzem magam? Forduljak? Visz az ár.

A sugárzó arckép mind delejesebb.
Hozzám ért szavak festődnek vonásaira, dombjaira.
Valaki átnéz remegő lét szemcsés állagán.
Miként víztükörbe evező, csobban a hologram, semmibe merül.

Voltál-e egyáltalán...?
A nyomolvasó tanácstalan, a jelek kétértelműek.
Felbukkansz-e újra, felszínre vet-e kéréstlen örvény?
Tompá reménytelenség taván holdhíd reszket.

Elveszítelek?
Hisz meg se nyertelek...
Valamit a hangomban feledtél.
Nem, hogy visszajöjj érte?

szemcsés szerkezetű, de stabil

jelentés az álomparton túlról
ahol minden képlékeny, tűnékeny és szemcsés szerkezetű
az átremegés után az ősbázison kötöttem ki
Lákász vagy Lagas vagy valami hasonló névvel illeték kezdetben
ma elhagyott, őszdi, béna, gyerekes, de kedves

megöltem a nagyhatalmak ügynökét, SzegÁllt
vagy Sakált vagy SzegÉlt vagy Sokallt vagy Sikolyt
rám irányította pisztolyát, „vagy te vagy én”-t játszott
azt hitte tán, védi különleges státusza, de tévedett
miután megöltem, darabokra téptem és begyömöszöltem egy
zsákba
ebben is az ősi leírásokat követtem
Sakál hatalmas harcos, de nem jó ember, mert megvehető
Lákás sarkába helyeztem a zsákot
eltüntettem minden árulkodó nyomot
remélem, megbízói nem ismerik az álomparti múltidézés techni-
káját
éjjel elviszem a tetemzsákot az erdőbe
először arra gondoltam, tűzzé teszem
de az indiánok miatt ezt elvettem
a romlott füst szaga nemzedékekre félrehangolná őket
egy zikkurat tetejére kellene szállítani
a nagyhatalmak színe előtt a legrejtettebb

mikor visszatértem a bázisra, nyitva találtam az ajt
a kulcs belülről a zárban

az agyamból kiesett néhány tapasztalat
nem tudom, ott folytatom-e, ahol abbahagytam
mióta fellazítottam a téridő-görbületet
újra olyanná lettem, mint a gyermekek
megszerzett tudásaim csak átprogramozva érvényesek
előlről kell kezdenem a tanulást

SzegÉl alkalmatlan volt a feladatra
túl sok akciófilmet nézett
nem ismerte az álomparti gyógyítás művészetét
azt hitte, diplomáciáról van szó, holott az csak máz

mágikus behatolások várhatók
mivel a lélek korábbi eresztékei meglazultak
és a mag programja lassan hozzáférhető újra
mint az ősidők előtt
és a nagyhatalmak ezt tudják
ezért keresik a különös képességeket
korábban megfojtották tudásukat
de mára stratégiai nihilbe zuhantak
ezért mertem megölni kettős ügynöküket
aki az elavult „vagy te vagy én”-t játszotta
utoljára

A NŐ

Mária ül a holdfényben tükröződő hajfodorban.
Mária fülébe sustorog a sustorgó szél értelmetlen értelemmel.
Mária elnéző mosolya simít végig a ragyogástól áhítatos öregeken.
Mária kél sebbel-lobbal, szed össze hasznos holmikat s menekíti a legdrágábbat.
Mária hallgatja a szónokot, ki hevesen szól, mert épp e hallgatás szava.
Mária engedi ki olajtól csinos hajfonatát az érett férfi ölében.
Mária tekint duzzadt héjak közül a vértől lucskos, ténfergő húscafatra.
Mária párnás karjai közé hanyatlik alá a végleg beérkezett.
Mária riad hajnalban hülye aggodalommal, hülye kérdésekkel,
s rohan, rohan, rohan blúzaszakadva, mert sejtelmei selyemként fátyolozzák.
Mária áll reszkető, cserepes ajakkal, zihálva, megkövülten.
Mária szerez tudomást arról, mit mások hisznek vagy sem.

Vászoly testvér

Néztél-e testvér-szempárba révedten?
Ordítottál-e fülbe csontjaidból szétrezgetten?
Reszketted-e a művet, mit ezer évre terveztél?
Remegtél-e a rád bízott túli lény életéért?

Fürkésztél-e törhetetlen, néma ellenállást?
Sziklát, mit oromra hajított egy tűzokádát?
Földet, mely egykedvűn sorjázza sarjait?
Forgószelet, tántorgó, súrlódó zajongást?

Hiszed, nem bízatsz semmit a véletlenre,
oly hatalmi erőszak szorítja vasakkal derekad.
Mintha skorpió átka mérgezné felséged
azért, hogy rémlésként ezer év rontott agyadba.

„Folytatod-e művem?” kérded lihegve. „Érted-e,
mit miért alkottam óvásként látszatra ellenünk?”
Lesed a révült szempárt, mennybe tekintőt,
„Te dolgozol”, szól, s harapod fülét őrjöngőn süvöltve:

„Süket vagy?! Könyörülj rajtam! Őrzöd-e művem,
vagy összeomlik az úrság, vész a szentély, az oltár,
szétáramlik az egybegyűlt erő, s apránként átrágnak,
kikkel szövetkezem ha sejtenéd, mily mostoha?!”

„Az Ég nem felel helyetted, kába öcsém,
vagy beszél, de Kupa bátyám okán nem hallhatom,
oly vér freccsent pupillámba, oly bűn tépi húsom,
oly ég-süketté, ég-vakká rongyoltattam értetek...”

Néztél-e vakult szemtükörbe, rezzenetlen arcba?
Súgtál-e ős 'mammát' folyékony fémmel itatott fülbe?
Támogattál-e támolygó léptű, félhalott némát?
Nyargaltál-e három árvát orkánzó tömetőn által?

Káin lesz áldásunk, Ábelként menekít átkozatunk, a vak,
kinek király fiát táltos föld-malom örli három dúlt nap,
mégsem tagad aranykoronát, s a kikarcolt új rend
államot hálózó csipkebokrai révén őrködik a jövődön.

Időd elérkezett, Vászoly, ki voltál irgalmatlan áldozat,
lejárt az ős-tett szavatossága, túléltek az ezredik esztendőt,
ím, egyedül rajtam áll már, sebzettséged kínos emlékét
magamra öltve tisztítom-e egünk s földünk vásznait.

mechanizmus áramoltat

1.

érkezem, s nyitva otthonom ajtaja
nyoma nincs feszítésnek
„ez hogy?!”
ősidőktől enyém e hely
hová most dolgomból fáradtan megtérek
lépcsóházi fény szűrődik a mélybe
az előszoba, mintha bél-perisztaltika volna
valaki itt járt s tán itt időz még
„teremtőm, ki lehet?!”
a legbelső szoba félfáját koppantja homlokom
„mágia?”
kapcsolok villanyt, akármilyen ér, vállalom
fény robban szorongó földszememre
nem látok, nem látok!
hőköl, mint arcomba vágott sértés
az összegyűrt és kisimogatott lét-csomagoló papír

őöm – vagy leple –, a szelíd és szerencsétlen éledező
felriadt a túlembri csörömpölésre
„nem is tudom, hogy tehettem?”
szörnyű, szörnyű!”
szinte elnézést kér, bár nála a lak lakatja
hogy vágytól, szerelemtől itatódni újra
idelopta magát a szennyes, szikkadt, beteg
és megtagadott túlvilágosságból

2.

az erő az ébrenekkel van, kiket a mechanizmus áramoltat
nem kínozza lelkük homár, könnyfakasztó, tudattalan rák
buzogányt csak én hajítok könnyelmű kérdezőm arcába
ki lélekszabadító, létmegoldó kalandőrnek ajánlkozott

minap a túlnagyváros meleg-riadós járdájára rogytam
midőn a lámpa zöldre váltott és engedélyt rótt derék agyamba
lelkem őrangyala hátulról szoknyaszárnyal suhingatott
„akkor holnap” – simított érzéken feddő-anyai kacsintása

gyomromba zuhan egy ég-kő: „uchh, tényleg!” feledtem ezt is
a kelesztő pályaudvar szinte ölemre ájul a hős-égben
támolygásom idején, én, tudatlan terelgett lézengő
mormolom szakadatlan: „hű leszek, hű leszek!” kihez is?

Tútelítettség – a megtermékenyülés feltétele

*Selyemsár hajú Magyar Ilonának és az
agyagból teremtett embernek ajánlom*

Tútelített állapotban van,
mert felhevítették, bár nem akarta,
és lehűtötték, bár ezt sem akarta.
Belsőleg feszül, de nem talál irányt.
Várakozik, és úgy érzi, mintha éhes lenne,
pedig nem éhes. Egyszerűen tútelített és hideg és lomha.
Történnie kell valaminek...
Érkeznie kell valakinek,
ki kikristályosítja tútelítettségét.
Egy kósza magot hozzon felé a szél! –
ezt kívánja, bár erről sem tud.
Egyedül tehetetlen vergődés.
Az ihlet kívülről érkezik majd, mint mindig.
Az ihlet: valami egészen más,
nem várható, nem gondolható,
nem kitalálható és nem vágyható.
Mégis azonnal örvénylést hoz,
átrendeződést provokál, szálakat fon, medreket ás.
Felhasználja a tútelítettséget rekeszei kiépítéséhez.
Lassan-lassan elfogyasztja, magáévá teszi,
azzá építi, ami az ő programja.
Erre várt a tútelített létvizenyő Isten kísérleti serlegében?
Nem! De nem bánja, hogy így esett.
Gyönyörben áldozódik a lét oltárán.
Tútelítettsége gömbre feszítette,
sejtjeinek hártáit úgy szét- (és szét- és szét- és szét-)
tolta, hogy varázstükrében már csak az értelmetlen
eldeformálódást látta.
A tehetetlen hízást.
A szépség lárva-vonaglásait.
A hiábavaló erőfeszítést ellene.
A kudarc végítéletét.

Zsindelyszárnyúak

*„látták az istenfiak, hogy szépek
az emberek leányai,
ezért egybe kelének közülük mindazokkal,
akiket kiszemeltek maguknak”
(Mózes 1. könyve)*

*„ők es csantatának
zsindelyből szárnyakat,
tizenkét kömjies
mind lerepülének”
(magyar népballada)*

Tisztásra értünk, repülni akaró, mérnök ifjak.
Hatalmas halomba hordtuk zsindelyszárnyaink,
hogy falak emelésébe fogjunk a hegytetőn.
„Ki a megbízó?” – kérdezték rögvest a bennszülöttek.
„A Hely Szelleme” – válaszoltunk távolba dermedve.
Kutatóink kiokosítottak hitviláguk rejtelmeiről.

Éjasszony árnyaiból rétegeztük kastélyunk falait.
Hasadó hajnal oszlatta zavart gomolygásunk.
Hétbe hét fulladt, s nem kerültünk ötről a hatra.
A Hely Szelleme tajtékszott, rengette a talaj-takarót,
áldozatot sürgetett a beígért Múért cserébe.
Alkudozni kezdtünk a család főssel:
életet kértünk, vért a várért cserébe.
„Ki a megbízó? Mi a cél? Ké a hatalom, a dicsőség?” –
szorongtak a falu tagbaszakadt őrei.

Árva leányok, fonott hajú asszonyok
nyögtek kórusban a patak martján:
„mindig is zsindelyszárnyúakról ábrádoztunk...”

„Kapjatok fel éjjel cifra palotánkba – kísértettük őket –,
hozzátok el a cigány hegedőst, az ördögi dudást,
hozzátok kopasz citerást, bő gatyás bőgőst,
nyámnyla brácsost, helyre cimbalmost, hosszi furuglást,
táncoljuk csordultig szünetlen omló peremű krátereink,
pergessük egyszéri életünk izzadságcseppjeit
faragatlan sziklakövekre,
ne ébredjünk többé jel-igék mámorából,
Élet-isten étvágya így akarja, az ösztönök így akarják.”

„Mellik elsőképp ígérkezik, titkon annak
vérét, nyálát, haját, hügyát vegyük!” –
bökött bordámba szemes néném, Kalamona.
Zengett a hegytető szilaj dorombolásunktól.
Kortyoltunk serényen bájolt veresborunkból,
kortyoltuk az avatott Hely karcsú leányait, telt asszonyait.
Hitték, mennyei mannát vedelnek jutalmul felhozatalukért.

„Él urának nyíljatok, rózsák!” – kurjongtuk, zsendelyszárnyúak.
Hajladoztak, tekeregték – s mi ringtunk fodros harangjaik közt.
Feledték otthonuk, apjuk, fivérük, gyermekük, szeretőjük, férjük.
Egyikük lopva lángoló máglyává bűvölte szárnyaink halmát.
Roptuk dévaj muzsikaszóra eszmélő hajnali hasadásig.
Sosem keringtek, sosem forogtak eleddig tollas páriákkal.
Megaslott a csudavár. Faragott kőből, nem árnyakból rakva.

Azóta zokog bontott, árva leányhaj testünk vércsatornáiba oltva.
Könnyei álmunkban tükörsima gránitok hajszálrepedéseibe folynak.

Jelentem, álomszép

túlparti árnyékom aktiválva
érezhetően láthat és hallhat
bizonyára mert zárórák kezdődnek
az étteremben parókáikat cserélgetve
búcsúzkodnak a vendégek
ez az enyém? téged meg mi lelt? vagy inkább egy álca?
a zenekar műveimet játssza
nincs rangja a szerzőnek, így senki se figyel
annyira ihletők, mint húzós vázlatok

szőke ma-nő-kell érkezik fesztelen
használt gumit lenget – enyém a kegy, édes?
felkészülök a megterméketlenítéshez
lepedő takarja málló jelenem
mintha szakorvosi avatkozás közelegne

árnyékom a kényes koreográfusnőt rogyasztja
a zenekar rangtalan műveim fogyasztja
táncosok lelkesednek csupán, de ők veszettül
szépség, szeretet, evolúciós kábulat sugárizik bezártan
a koreográfusnő révült könnyein keresztül
tekint az idő fonákoldali kamerájába
„gyerekek, durva jó volt, ezt vártam!” szakad ki torkán az ájulat
árnyékom mintaként simul a köztes lét szövetébe
egy lettem a ma-nő-kell szőkeséggel

Jelentem, álomzónaton

húszéves szépség ül az ablaknál balra
mellette izgága haverom
a lány néz, mintha riportalany volna
jobban érdeklém, mint a fiú
e tény kölcsönös
szülő nőről mesél
kiből bölcs orvosok se képesek kiszedni kisededét
mintha nyáladzó zsákba nyúlkálnának
kozmosz eredetű zselé siklik kesztyűs ujjakon
kezd technikai göccá zülleni az ügy

barátokhoz tart a srác, „buli van, gyere”, nógatja a lányt
ki bizarr történetéhez fixálódik inkább
bosszankodva leszáll a megtúrt, a peronról vissza se lát
belém fordulva folytatja a lány
árnyékúri értelemben rólam hadovál:
én vagyok, ki átszületik épp a kocsonyán...

honnan ismeri történetem kezdetét?
kezdetem törettetését?

„ha egy nőnek egyéves a gyereke
szülni akar újra, mert szülése révén előnyt remél
azért szül, hogy társadalmi szerződését rendbe tegye
ha nem szülne, megszűnne a szakadatlanág
és ez anyagi károkat szülne, ettől retteg
értsem meg, anyagot fecskendeztek agyába”
nézem, s lesz gyönyörűm e fiatal lányka
miközben átérkezésemről nyilall

ismeretlen eredetű rádiójeleket fogad, tudom
s látom, miképpen kísérti érzékenységét
mindaz a gubanc, bonyodalom
mely az emberi üzelmek nagyüzeme
„a távlat: háttérüzlet, élj a jelenben
miként éltél örökkön terekben, időkben
mert nem változhatsz világi szándékaid mentén
csak ha evolúciósan rezgő szitádra fókuszálsz
ám a nyerő mégsem a változás, csupán a feltisztult erő”
szólok atyaián, mintha magamra venném

nem veszem

Dudorgó dúdolás

Bevillan anyám másvilág veretes ablakán.
„Miért erre jöttél, miért nem amarra?”
Kérdezi magától. Szívem szíven kalapál.
„Párhuzamos utak... Pár lennél? Valaki huzamosa?
Alig térsz erre, mert így hosszabb volna.
Eh, mit számít a hossz? Tíz köröm öl, hogy átérj.”

Anyám karján gyermeke, mint Máriáén.
Ablakon túl dudorgó özvegyasszony szó.
„Boldog anya volnék? Árva kis jószág?”
Felfakad vetélő öreganyóban a csönd.
Kripták lehe szakít dudorgó dúdolást.
Meszes leplek omlanak mennyezetére.

„Félős vagy, gyermekem?” – horgad a néne.
„Átszövöm lelked vadonat fátyolát.”
„Mit kárál a boszorkány?” – riad vásott kölke.
„Csitt, te, csitt, nem itt van, már odaát.
Nézd a szemét, szemedbe lát, nem terád!”

Párkányon táncol bővölt király-utód.
Anyja karolja, teste meztelen erőktől reszket.
Nem ereszti, ficánkoljon bár száz apró rugó.
Amott göcsörtös ujjak szőnek fürgeteget.

Ezer év forr most, ezer év hülve ülepszik.
E minta – tudom – nem ígétetett eleddig.
Csorog, csöppen vérsötét folyadék.
Festi az ódon szerkezet lábitóját.

Görnyed a néne. Ujja, keze, mint a gépé.
„Átszövöm lelked vadonat fátyolát.
Nem lesz több károgás, károlás.
Űzöd a varjakat egyedül, értem!?
Nem féltelek, nem védelek.”

Szél támad, pattog ódon ablakfa.
„A véletlen mára ezt szűrte.
Holnap mást foszt töredelme.
Hull űzött, vak hollók tollazata.”

Fonák fény-kép

Miért a homály?
A látás túlexponál.
Fényérzékeny, gyúlékony anyag a lélek.
Vigyázva hallgatod, ízleled, szagolod, tapintod.
Az is valósághártya, ha termő képzeleted ráolvas.
Ráigéz? Ráálmodik... Rádúdol!

Kilenc dolgot mondtam arról, ami egyedül számít.
Megneveztem két oldalát.
Számoltad? Jól tetted.
Többé ne számold...

Kérdeztem, ítéltem, értelmeztem, mérsékeltem.
Feszülten figyeltél? Jól tetted.
Többé ne feszülj!
Ami Van, feltűnik.
Úgy mondd, felködlik?
Felmerül... Felfakad!
Egyszer elfogynak a jelek,
és/vagy kihúny a lendület.

Megint mondtam kilenc dolgot arról,
ami egyedül érvényes.
Miért ismét háromszor hármat...?
Sejted, miként vélekedj erről.
Meghallgattál, megérezted,
megpillantottál, megízleltél...
Szem-párával telítődött a levegő.

A vélekedés is túlexponál, mint a látás.
Inkább mondom így:
vélekedéseink hasznos építményei dacára
számít valami más, és egyedül az,
például egy tükör által homályosan szült
fény-kép, mint utalás.

Űr-kariatída élő tüköroranyagból

Télt kebel, meztelen,
rengő csípő, fesztelen
viselt, mély dekoltázs,
érzéki sugárhó,
elektromos köd.
Szemkancsalító, téridő-görbítő.

Tükörvilágban tüköroranyag építményeként,
mint árva pozitron, rezgek hullámszón
mezők sakktábláin, körülötted,
ki negatív töltésű atommagként
vonzod veszni vélt lételemem.
Csupán azért nem omlok éj-öledbe,
mert félek, annihilálódnánk
tíz-a-mínusz-negyvenharmadikon
másodperc tört tartama alatt.
Tartom örökölt-örök iramom,
tűnök-feslek itt, támadok-foszlok ott:
kétlényegű, kényszerű birtokom, tudod,
kettőnké váló kettős-kétes hatalom.

Télt kebled eloldja meztelen sóhajom,
rengő, omló húsod eszeveszetten markolom.
Tartlak űrszélbe, lovagolj, angyalom!
Szárnyalj! Testem: millió, billió
trillió atomszázból szőtt vágyalom!
Akarj ikremként támasztani, hogy akarjalak!
Igenes-igés visszacsetelésekbe,
mint gyermekek, gabalyodjunk
frissen mosott, illatos lepedőkbe,
végtelen végűvé rojtosodó spirálfonatba!

Tárulj, hogy tárjam, mi tárulandó!
Nézésed érzésen túli párzás,
szembogaradon radioaktív sugár szűr át.
Figyelmed: körülkerítő fénynyaláb,
mágneses térháló, gödel-szalag,
szakadó terem szövetébe keresztvezetett,
táguló ős-gondom domborulatára szegezcselt
válasz-szilánkpórák. Ügyelj rám, Bogaram!
Ügyem réveden klónozott órák szép rendjébe,
napok tárába rekeszelődjék!
Hogy égbe érhessen ritmikus létrám, földelj!
Tériszonyom s tudóm csupán így állja a nyomáshiányt,

égi szirtekről szórnam hályogos szemekbe szállkáim árját.
Idegekhez férnék, hisz úgy sejtem, tudatlan várják,
mint szital sejtjeiken át egy kósza, galaktikus por-sodrat
tudósként létrehozható semminél ritkább,
detektorozhatatlan, észveszejtő neutrínó-tömege.

Mi a tükrözötteket egybe vonja,
pókhálózza kérész kettősünket!

Hegyesfülű bekopog

Rezeg az égbeli csillagokon,
szerel az agyban a gép,
dobog az ujjakon és a falon
fekete zongoraként.

Kopog a démoni morzevilág,
idegesít ez a hang,
dübög a képözön, ölni kíván
valakit álmaiban.

Remeg az elme, kicsiny kalapács
dobol az érfalakon,
sziszeg az értelem, ártani vágy,
zakatol unt szavakon.

*Gondviselőért reszket
a létszövedék;
kírojtosodott
hasadás.*

*Nem marad semmi se ép,
perzsel mágneskép.
Műablakokon
kaparás.*

Édes szépség

Vígy el innen messzi tájra,
fehér hárfák árnyékába,
faragott asztal előterébe,
széllapozta nyiladozásba,
arcvonás rajzolta lebegésbe,
zöld háttérű hallgatásba,
lenge estéd áhítatába,
hol ékes derekadra fűzve
áttetsző csipke függönye
sejteti meztelen tested!

Ments festett forgószéllal
szorongva óvó kékességbe,
kozmosz búra-menedékbe,
álomi kebel-csókolásba,
szűzi ágyék-tárulásba...
szennyes éjjeli áradásból,
hörgésből és nyüszítésből,
csőbőr moslékzuhatag alól,
beültetett nano-örletésből,
szoftverminták rácsozatából,
hol algoritmikus főnök zakatol!

Röpíts idők hullámzásán,
hullám finom fodrozásán,
fodrok habzó gömböcskéin,
gömbök érző gödröcskéin,
hártyák áteresztő pórusán,
peremek pelyhedző ajkán,
szálak selymes kuszaságán!
Rejts lakodba, kéjes szépség!
Finom gonddal igazított,
árnyas, bokros, ligetes, lombos
kertet fővenyére látok.
Engem akaró vágyad esengem,
játshi körüljárásod várom,
fátylad rezzenését környékezem.
Erdőd zizgő zsongásával,
csermelyed zsolozsmájával
tompítom agyam kopácsolását.

Hajsátorral védj, tündérem,
legező nimfám! Hízalgésem
gyógyuló fullánktalanodás.
Angyali ügynököm, pártfogóm,
hírvivő ajánlóm, kritikus tanítóm,
műveim áldó szertehintője,
ihlető híve, hájjal kenegetője,
tömeggyilkos szilánkok
mágikus tükréként üző lélekrontást
félezer évnyi elfojtatás,
jótéteménynek álcázott
láthatatlan öklöző piacosítás,
összekezes és ringyóztatás után.
Szólsz mennyei hullámhosszon
szentségérzékelőm kiakasztván,
egek méhéből erőre kapván,
hogy fenntartsd életünk jussát,
emberré nemesedésünk kötelmét,
atomi és gépi elrendelések közé
ékeltésünk fanyar pingpongját.
Őrized emberi mérhetetlenségünk,
történelmi félrelökhetetlenségünk,
mint átléphetetlen létrafokot,
mint tökéletlen döntéssorokból
visszabonthatatlanná szövött,
sorsfűzért gyöngyöző fonatot.

Ne oldd ki szöveteimből örököd!
Bár egyé lényegülhetnék véled
öledbe ölelő karjaid között,
bár átformálódhatnék végleg
pázsitod puha bűvöletében
olybá, kivé szobrászolódnom
ősi jogom, szabad hivatásom!

De csitt.

Ennyi elég lesz.

Távozom.

Kőbe zárt dallam

Kőbe zárt dallam utazik a pislákoló fényben
évmilliók és fényévmilliók meszes egein át.
Tetszhalott ének várja becsapódását
egy nyájas bolygó óceánjába.
Mint hibernált, megtermékenyített petesejt,
átérzi jég-otthona olvadását
a parányi mikroba-lét, az ember reménye.
Ennyi marad belőlünk néhány évezred múltán:
palackposta ásítva tátongó Űr-torokba küldve.

Tudásunk anyagokba injektált hatalma
felszaggatja a legbelső fátylakat,
beavat szerkezet-szöveti rojtosodásba.
Agyunkba oltott döntési jogkörrel,
értve a multiverzum legutóbbi kezdetét
megalkotjuk a szent célt a felfénylő világban,
bár – tudjuk – nincs édeni nyugalma az Egésznek,
csupán örökké tartó ritmikája.

Itt a lebomlás kényelme, ott a szervezés kényszere.
Itt az önátadás szerénysége, ott új ösvények kitaposása.
Itt egy medence anyai öle, ott egy torony kegyetlen nemessége.
Ki e drámát éli, hisz törekeny lény, felfakad a lelke,
s térne vissza illó egyszerűségéhez,
melynek köréből milliárd évekkel ezelőtt kitért,
mert arra rendeltetett ádáz, igei őrvongásban,
hogy megismerje kietlen otthona
lehetséges rendszereit, szabályszerű véletlenjeit.

Csonthéjba zárul végül minden élet.
Szerkezetbe csomósodik az ős-lüktetés.
Némelyünk megpillantja magát felülről s elretten.
Felriad a pupillákba zuhogó kavalkádtól:
mindenütt nyomulás, rohanat, gáncsok és törtetés.
A mintázat él, a rajzolat önmagát bővíti,
a mezők érzékeny, selymes hártályak,
a vonzalom szálai távolokba horgolnak,
a kereszteződések kisüléseket riadóztatnak,
az égések szúrnak, tetoválnak.
A fájás kapcsolója olykor kéjbe fordítódik.
Ki képes hullámokon táncolni, lovagolni, úszni,
azé a koszorú, az érem, a felhajtóerő.

Vigyázz a szögekkel, halandó,
ha szükséges deszkákba, fokokba kalapálnod,
szükséges onnan fogóval ki is erőszakolnod.
Vigyázz a vérzésekkel, halandó,
a jajveszékelés túlharsogja a suttogást.
A harci óbégatások ellen fejét homokba merítő
előbb-utóbb elsivatagosodik.
Ezerféleképpen kövülhetsz kővé,
mrevülhetsz porózus múmiává,
hagyhat faképnél egy virágzó nemzedék.

A terjengő léthálózat
fonalaiba szívja a védtelenek gyengédségét:
így válunk egy gigantikus mágia axon-impulzusaivá.
Előbb-utóbb a zöm átájul a technikai tűzoltáron.
Az atavisztikusak anarchikus náosztáncban tisztavirágoznak.
Marad végül a rezignált molekuláris rezgés:
a gömbszerű vágy irányai felé záporozó sugár-nyílsereg.
Meggövíült erek: nevetés, labdázás emléknyomai.

A halál kéje?

Téged szólítalak, álmomból felködlő nőalak,
élsz-e valahol, vagy emlékeimből gyúrtalak?
Kivágott karú, fekete nyári ruhában
ringtál előmbe, midőn sorban álltam
jussoméért egy bálban, koncert után, profán üdvnapon.
Felszínünk festettük világba, mintha volnánk ikonok,
mozdultak mégis molekulák, elektronok, ionok,
s én óvatos-óvatlan, révült-ernyedten érintettem
meztelen vállad, karod, majd lecsusszant tenyerem
derekadra, melytől oly kéjes isten-remegés
járt át, melyfélét azelőtt gondolni se mertél.
Vágytál, féltél egyszerre halálos-heves szenvedéllyel,
végül elillantál a csilláros tér rejtett szegletébe.

Téged szólítalak, hosszú, hullámhajú, álmomban
felködlő, teltkarcsú nőalak, létezel-e valóban
vagy dús emlékeimből szobrászkézzel gyúrtalak?
Küldtél-e jelet felém, agyam milljom bio-áramkörébe,
vagy csupán ösztön-tekervényeim forgatják filmjüket?
Élsz-e terek idejében? Axonjaink át ekképp sugárodottak?
Vajh éjjel Téged is elért egy fülleddt függönyrebbenés?
Eljössz-e értem, s én észreveszlek-e? Hagysz-e nyomot,

míg elsuhanysz előlem? Ujjbeggyel lesz-e merszem
látatlan fátylad után nyúlnom? Követlek-e merengve
szent lakodig, hol csikként elnyomott éveim múltán végre
nyugalmat lel égre csigázó, rongyolt küllemem?
S fokozódó figyelmed búráján áttörve
felhasad-e páros csöndünk szavakból, hangokból szótt,
csillagmintákkal hímzett, hőt hullámzó özöne?

Lemeztektonika

Mindenütt ernyedő, petyhüdt tespedtség honol.
A piszkáló piszkokat gépesített egységek söprögetik.
Intézményrendszerünk aprózva uralja zavartanyáinkat.

Bűneink miatt gyúl harag szelíd keblekben.

Repedések mélyülnek szikkadó felszínű kérgeinkbe,
üregek, nyiladékok hasadnak faragott köveink közé.
Ismeretlen eredetű, fortyogó magma nyomul réseinkbe.

Termő élet hatol sivárba, élő anyag múmiáikba.

Porladnak, kopnak dermedt, rideg rétegeink.
Szétolvadnak a gőzölgő massa kavargásában,
alámerülnek, hogy átálmodják az elkövetkezendőt.

Véresre horzsol hajlékainkban a lemeztektonika.

Távoli központjainkban riadóztatják az ellenállást.
Határrovásokat vésnek felduzzadó egységeink.
Heves védekezésünk ellentámadásba lendül.

Villámok sújtanak dörgő fellegekéből.

Krónikáink, dalaink idegpályáinkon csúszkálnak újra.
Nemes szigor, pusztai népek hadi erkölcsé
rendezi belülről szívünk ellágyult tájékait.

Magyarok Istene

Ki vagy, ki szólsz hozzám sziszegve, mint mélyvilági kígyó?
Ki énem kútját érinted? Ott, hol teremt és szül a létörvény.
Ki vagy, ki feladatra, ügybuzgalomra korbácsolsz?
Ki szenvedelmes szerelemre csiszolsz és lobogatsz?
Ki tüzes sebbé horzsolod énemben az ébredőzt?
Ki tudatosá égeted a sűrűn homályló vágyódást?
Ki vagy, Szentem, kiről ha lemondok, romlással fizetek?
Ki népet támasztasz és szülsz, hogy tévelyegjen Érted,
ki anyámként nyelvedre tanítasz, hogy szót értsek
nemzedékem tagjaival, műveltségbeli rokonaimmal,
ki apámként zenédre, táncodra okítasz,
szertáros cselekvéseidbe vonsz és taszítasz,
ki dalaiddal, meséiddel, szólásaiddal, ráolvasásaiddal bájolsz,
jelképeidet rovod és szegecseled elmémbe, szívem köré,
ki gyöngysorrrá fűzöd hányattatott történelmünk?
Ki vagy, népem Istene, fogságok és szabadítások pénzelője,
életeknek bontója, mindenségnek ereje és törvénye?

Magként magyarok közé vetettél, ágyasztál és temettél,
népem sejtjévé neveltek kérész szülőtteid és teremtményeid,
bár nem beszéltek Hozzád, hisz nem tudhatták,
szólítható vagy-e. Feléjük kegyesen néma maradtál.
Én igézlek csupán kegyetlen-lankadatlan, rángatlak fojtottságból,
törlöm, síkálom a szennyet, mit szentélyedre okádtak oktalan,
mosom, súrolom a port ruhádról, bőrodról,
emellek könyvekbe szögelt koporsódból,
hol tetszhalottként vészeltél át vérzivatarokat.
Ölemből karszékbe ültetlek, pokrócba burkollak,
mintha csont-bőr nagyanyám s nagyapám volnál egyszerre,
kupa bort hozok dohányzóasztalodra,
kovászos kenyérral kedveskedek...

Mindez álom, tudom, veszett látomás
egy más világról, mely túlontúl rejtőzni szeret,
mint álom: foganás utáni, születést előző
szerveződésbe révedt termékeny csírák sóhaja,
sóvárgásuk ereje, reszketése, hatalma és hite.
Szülj, igézz tovább, énem alkotója, népem Istene!
Ki magyarrá formálsz repedt bordákba rekedt sikolyom,
ha engedek hívásodnak, sós könnyel mérgezett fátylak susogásának,
ha Néked szentelem és szánom verejtékem, lázam, hogy révemen,
ki Vagy, milyenné e máj mostban szívedből festődneél,
megmutatkozhass. És hiába érvelnek vagy tömjéneznék félre:
hálaadó énekem nyitotta repedésekből forrásvíz tisztít szüntelen.

Kende

Kénporból bűbáj-kenőcsöt készített.
Elment az esze? Ahol a madár se, arra jár?
Akarata hagyta el. *Nem bír felállni se már?*
Kénháját ken minden dombjára, hajlatára.
Elszánt, mint egy ijfeszítő szkíta.
Felkentként uralkodott ifjúkora óta.
Ideje letelt. Teljesült. *Akkor most mi jön?*
Félreáll, ha nem lobban többé az ösztön?

Nem áll se félre, se fel. Veszteg marad.
Székéhez kötötteti magát. Így dönt.
Támlához, karfához, széklábihoz.
Várja az embertelenítőt kint.
Büszke emelvényén trónol.
Maga köré gallyakból, hánCSból
peremes garádot épített. Így áldoz.

Mire készül a fekete ruhás?
A csuklyaszemű barát.
Kezében miféle kenderkóc?
Kanna öblébe minek meríti?
Milyen kencével keni, hogy gyulladjon?

Fénylő kanóc kandikál kiskantájából,
két kézzel ég felé emeli. „Ímé, lássatok!”
Imát mormol. *Jaj, abba ne hagyja!*
Bámész emberkonda lesi. *Józanok?*

Eszement érkezett az éji tisztásra mind,
kint kergetni énekkal, tánccal.
Nincs fájás, ha perzsel csont és velő?
Részeg, tudattalan örület honol.
Verejték ver ki bőrük pórusán.
Önmaguk vesszőzik, egymást szaggatják.

Kendjük, ha felizzik, lobbantja hús szellő...

Legendák őrzik a szertartás-mintát.
Nem tudják, hogy a legendák
mind foszlányos emlékek? Bambák?
Kik leírták, mit sem sejtettek.
A tűz egykor csupán a szennyet égette.
Szennyesen mennybe nem térülhettek!

*Nem kérdik, miféle ország a menny?
Hisz semmi sincs odafenn más,
csupán csillagok, bolygók, Nap, Hold. Úr csupán.
Nincsenek égi testek, nincs ereszkedő hágcso.
Sem lengő bölcső, sem szárnyaló bölcsesség.
Málló emlékezet van. Ázó képzelet. Költői szó.
Elsomfordáltak az istenek. Felszívódtak a hősök.*

*Halandók fejére kötötetett az ósmúlt.
Mint halottra álom-filmvászon?
Múmiára konzerváló fásli,
túlvilági útvonaltervező?
Kendőként, glóriaként ráolvasásözön?
Hívő lelkükre öltetett,
mint jelekkel hímezett köntös?
Magukba itták? Vérezték? Égették,
karcolták, szegezték, festették?*

Mi segített volna feledés ellen, ha ez sem?
Bolondok, balgák merik csak vélni a valót.
Égi testek, mennylakók, angyalok nélkül
a révült utazás egészen másfelé vezet.

Az adóvevő szerkezet réges-rég elveszett,
megromlott, tönkrement. Tompaság szállt alá.
*Miért nem vigyázták szent tárgyuk gondosan?
Minek harcoskodtak érte, mint bős vadak?
Mi maradt így? Foghatatlan büntudat.
Tántorgás, unalom, faölelő magány.
S a kényszer: „Nosza, a talányt oldjátok magatok!”*

Ezért nem oldják kendéjük kenderét.
Ég fia lesz. Érettük. Táltosaik így vallják.
Menny felé füstöl a kénnel kent árnyalak.
Kantából merített kencével kanócán
Gyula gyullasztja a gallyakból font garád
lángját, kendővel szemén, vakon,
„Ég veled, szerelmes, jó barát!” – szól,
s föllobban a Holdtalan éjszaka
hörgő ordítás keresztüzében.

(„Mennyei atyjához tért – magyarázza később –,
bár másként, mint az ősi időkben,
mikor még istenek látogatták leányaink,
hogy félisteneket nemzzenek.”)

Tucat dobverő dobol szarvasok bőrén,
emberkonda szíve ritmusát kergeti, találja,
hevétől dörömböl száz bordazárka.
Ami kívül, az nyúzza mindenük belülről.

Tilos lankadni, míg erő feszül ínban, izomban,
ájulatig úzik, hajtják az erdei táncot,
horzsolt bőrük vonaglásáig az avarban.
Ezüst pernye havazza alélt életük.

Varázsgömb

Léted mintha volna varázsgömb:
színes alakok, illatok, hangok, érzetek, ízek
száírányokban táguló,
részleteket szaporán részletező,
végtelenre nyíló, gubancos kavalkádja,
melyet mintha irtó mágnes rántana
forgó, kerengő univerzummá.
Szétszórt életed
a végtelen téridő-gömböceánban
mintha irányos pókhálóvá fonódna,
jelentésed immár ezen hálózat,
mely alig fogható, szinte csak félrehallható,
mellőzhető, karcos jelköteg,
melyet a lét üre ró életed rózsabokrával
a világ kényes-kéjes húsába,
szünetlen gyöngyvérző barázdák
hajszálereit hagyva hátra,
termővé így horzsolván magát általad,
mintha volnál lemezre kódolt zene,
mit hall csak, kinek dekódoló hártya adatik,
észlel csak, ki túl-érzetre sóvárog halálriadtan,
kinek érte csontja roppan szakadatlan.
Csupán hazudni tudod, hogy életed fontosabb,
csupán magad csalva akarhatsz
mértékkel mérhető boldogulást.

Áramlásokba merül kegyetlen gyönyöröd.

Mintha volnál magad e varázsgömb:
egybelátod világba szórt magad,
egy irányba lő minden történés, vágy, félelem, döntés,
mint jelen felé hasító nyílvessző-zápor,
mint e máí, ponttá szűkülő korban
az összes nép története, vallása, stílusa, műalkotása.
Másnak tán példa gyanánt, okuljon,
ám neked, hogy fejtsd a szavakkal, tánccal, dallammal
épp csak körbetapogatható lét-rítust,
mely az űr rideg, nyirkos, csigaszerű vakságában
szünet nélkül és egyszerre morzézi
az összes teremtés és pusztulás koreográfiáját.

Nincsenek társaid, csak kik szeretnek.
Magányt lakatol rád a jelentés, aki vagy.
Nyilvánosságból kizárt magadban kell bontogatnod
– ha akarod, mert úgy hiszed, kell –,
mint oldhatatlan gubancot,
bár jól tudod, mi néked áldás, másnak áldozás.
Némelyek a lapuló mostot tetszhalálából életté élvezik és vérzik,
síkját tapintható térré, kortyolható idővé hullámozzák,
vákuumát zegzugos termékké feszítik,
míg te a varázsgömb irtó mágnesének húzását
szorongod agyadban, mely
kiszív minden fájdalomcsillapító kísértést:
e fesztiválózó, elviselhetetlen könnyűségű kor
minden ironikusan önhitt, tragikum-feledett,
nem-ér-a-nevem művészetét és okoskodását.

Szigetelt Szabadság

– szól a Kísértő –

„Légy a Szigetelt Szabadság alávetettje.
Alkotásaid állítsd gáttalan szolgálatába.
Tedd kényedre rabbá üzletfeleid, a népeket.
Ne nézd lényegük, tudásod hatalmat, erőd jogot ad.
Temesd el bűneid, szemlesütve civilizálj.
Ideget szétmaró szellemharcossá romolj.
Hálózó fúriákat telepíts érzékeny góckokra.
Formáljon nélkülözhetővé, hulladékká technikád,
faljon az Élet, petyhüdt, nyámnyila vigéc!”

SZÓR

(erő-szöveg)

Önnön vértlen feltépett sebein át
a vető Erő minden irányba
szerteszet szórja magmagát.
Idővel apró-cseprő szikrákká szemesül a térben.
Folytonos hullámokat gerjesztő
körkörös szórátása
jobbára kifelé háramlik,
baljára befelé hajlik.
Táguló, ritkuló teret magasítván
keringéssé sorolódik,
messzi gömbhéjat képez
élesztő-lüktető szíve körül.
Visszaverődő hullámai, rezgő adagjai
forgó gödörméllyé sűrítik és súlyosítják.
A héj szemcsés sugárszál-szövétté nemesül,
a mag tömény tükörszem-golyóvá ittasul:
kölcsonös másukra vetüléseik
forgó, keringő, áramló egyensúlyba rögzítik
a vetett Erő vonzásait, löketeit.

Kényszerű véletlen
keltette életre mindenségét,
rendjének omlását
kerülhetetlen hiba okozza majd.

Néhány tény rólam. Apám nyugalmazzott egyetemi docens. Bal füle hegyes. Ez annak a jele, hogy valaki túlról beköszönt a genetikájába. Az enyém is hegyes, a bátyámé is. A flaimé normális. Reáltudományokat tanulnak budapesti egyetemeken. Anyám könyvtáros volt, majd református lelkész lett. Sok mindent mellre szívott, így hát mellrákot kapott és meghalt. Eléggé dinka életutat sikerült eleddig bejárnom. A szülők elváltak. Bentlakásos iskolába kerültem. Szerettem, de megnyomott, mert úgy hittem, azért tettek át oda a rendes suliból, mert rossz voltam. Épp ellenkezőleg – vallot-

ták megkésve. Gimnázium. Szorongások. Katonaság. Szorongások. Megnyerem a mesterjelelölt-bajnokságot és befejezem sakkpályafutásom. Filozófiát végzek. Megnősülök. Ikerfiaim születnek. Három évre rá érkezik a harmadik legényke. Mind a négyen iker napjegyűek vagyunk. Fuvolát és furulyát tanítok. Ír zenét, magyar népzenet játszom. Túlpárt néven saját zenekart alapítok, verseket zenésítünk meg. Később Membrán és Ellenanyag néven alakulnak azonos koncepciójú formációk. Esszéket írok. Kritikákat írok. Verseket írok. Novellákat írok. Focit tanítok. Saját szövegű dalokat írok. Magánéleti válságokba gubancolódom. Kigubancolódom. Énem képlékeny szövet, színén áttetszik a fonák oldal. Túlzottan szeretek élni még így gyűrötten, horzoltan is, túlzottan szeretek a zene igézetes hullámain hullámlovagolni, tanítani. Ebből következően nagyon-nagyon nem szeretnék lapátnyi földkupacok zuhogását hallgatni egy szálkás ágy mennyezetfalán belülről. 2000-ben 33 éves voltam, 2020-ban 53 éves vagyok. Élek, éldegélek.

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Telefon: (1) 247-6657
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szongy@gmail.com
Honlap: www.naputonline.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978-615-6180-09-4